

Antiohija

jul/avgust 2018.

br. 154

**Da te blagoslovi Gospod i da te čuva!
Da te obasja Gospod licem svojim
i bude ti milostiv!
Da Gospod obrati lice svoje k tebi
i dade ti mir!**

4. MOJSIJEVA 6:24-26

PSALAM 29

Dajte Gospodu, sinovi Božji, dajte Gospodu slavu i čast. Dajte Gospodu slavu imena Njegovog. Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti. Glas je Gospodnji nad vodom, Bog slave grmi, Gospod je nad vodom velikom. Glas je Gospodnji silan, glas je Gospodnji slavan. Glas Gospodnji lomi kedre, Gospod lomi kedre livanske. Kao tele skaču od Njega; Livan i Sirion kao mlad bivo. Glas Gospodnji sipa plamen ognjeni. Glas Gospodnji potresa pustinju, potresa Gospod pustinju Kades. Zbog glasa Gospodnjeg košute se mlade, i u šumi skida koru sa drveća; i u crkvi Njegovoj sve govori o slavi Njegovoj. Gospod je sedeo nad potopom, i sedeće Gospod kao car uvek. Gospod će dati silu narodu svom, Gospod će blagosloviti narod svoj mirom.

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli:

Protestantska evanđeoska crkva Leskovac

Protestantska evanđeoska crkva Lebane

Hristova jevanđeoska crkva Pivnice

Vjernici iz Petrovca na Mlavi

Izdaje: Evanđeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka

Štampa: Minevra, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

Dragi u Gospodu,

Ukoliko vam je Antiohija na blagoslov, molimo vas da razmotrite mogućnost da nam pomognete da i dalje stiže do vas i drugih čitalaca. Ako ste u mogućnosti pomoći na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali **domaći autori**. Ukoliko imate dara za pisanje, ili već imate neke svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- **Prevođenje** (Imamo materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko **prevođenja**. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama **redovno, povremeno** ili **barem kada dobijete** u ruke novi broj Antiohije.)
- **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volontiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od **dobrovoljnih priloga** čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. **Svaki prilog**, bez obzira na iznos, dobro je došao i puno nam znači.)

Unaprijed hvala.

Želimo vam obilje Božijih blagoslova!

VAZNESENJE

Vaznesenje je jedan od tri prelomna trenutka u ljudskoj istoriji. Ako bismo gledali hronološki to je treći, završni događaj.

Prvi je Hristovo rođenje. Neprijatelji našega Gospoda su tokom celog njegovog ovozemaljskog života, a i kasnije, nastojali da ga omalovaže. Hteli su da ga prikažu kao šarlatana i jeftinog vašarskog mađioničara, a naročito da ospore činjenicu da je on jedinorođeni Božji sin.

Govorili su da Bog ne može da ima sina. Kao da Bog ne može ono što, oprostite na izrazu, svaki krokodil može. Svakom zdravom čoveku je moguće da ima sina. Zašto Bogu, koji je uzgred budi rečeno stvorio čoveka, zašto njemu ne bi bilo moguće?

Drugi prelomni trenutak je Hristovo vaskrsenje. Kada već nisu uspeli da ga ospore kao stvarnu istorijsku ličnost, neprijatelji Evanđelja su nastojali da ospore Hristovo vaskrsenje pa su ga proglasili nepostojećim i lažnim.

Istina, vaskrsenje je toliko neverovatno da je lakše poverovati kako je ono plod mašte. Sa druge strane, ono je gotovo očekivani nastavak onog prvog prelomnog događaja. To da je sam Bog ušao u ljudsku istoriju najbolji dokaz je upravo taj da smrt nije mogla da ga zadrži.

Od vaskrsenja do vaznesenja prošlo je 40 dana. Po prirodi stvari apostoli su bili prvi na udaru racionalnih stanovnika Palestine kojima nije bilo lako da prihvate jedan tako nemogu-

---

ći događaj. Četrdeset dana Isusovog ukazivanja je trebalo da osposobi učenike da umeju objaviti pobjedu nad smrću, ali i da je sami zadobiju. To su takođe bili dani kada se uobličavala i naša pobjeda nad smrću, što će reći hrišćanska nada. Ono što izražavamo kada proslavljamo vaskrs, kao i sve naše reči i misli pri ispraćaju nekoga od preminulih, proizvod je sažetih i upečatljivih Hristovih dela i reči koja su baš u toku tih 40 dana imali neverovatnu snagu i verodostojnost.

Analiziraćemo malo pojedine stihove od onih prvih jedanaest iz knjige „Dela apostolska“. Na primer 4. stih koji glasi: „I dok je još bio sa njima zajedno, zapovedi im da se ne udaljavaju od Jerusalima, nego da čekaju Očevo obećanje, koje ste - reče - čuli od mene.“ Ovaj tekst ukazuje na jednu posebnu zapovest. Iz mnogih razgovora i uveravanja, Gospod izdvaja jednu naredbu: apostoli, naime, ne smeju da napuste Jerusalim dok na njih ne bude izliven Sveti Duh.

Neki među njima su možda bili strpljivi, a neki suprotno tome, veoma nestrpljivi. Možda je neko od njih želeo da putuje.

Uostalom, sve što su imali da čuju, vide i saznaju, čuli su, videli su i saznali su. Zašto sada ne bi negde otputovali da prošire vidike? Ali Hrist drugačije gleda na stvari. Misija nije turizam. Carstvo Božje nisu putovanja na konferencije, simpozijume i sastanke. Ne radi se tu o strategiji i taktici već o nalogu koji se prima od Duha.

Isus o Duhu Svetom govori kao o Očevom obećanju. To znači da će se Bog postarati da obezbedi silu za Evanđelje. Duh sprovodi Evanđelje u život i to ne zavisi od ljudi. Jedina čovekova obaveza je da veruje u Božja obećanja, a Bog će se već postarati da se obećanje ispuni.

Šesti stih glasi ovako: „A okupljeni pitahu ga ovim rečima: Gospode, hoćeš li u ovo vreme uspostaviti carstvo Izrailjevo?“ Hristovi učenici su imali najboljeg učitelja kojeg možete zamisliti, ali tu činjenicu ipak nisu iskoristili na najbolji način. Oni su usvojili njegovu nauku, ali su još uvek zaokupljeni svojim mislima. Postali su bolji u rečima i delima, ali želje im se nikaako nisu menjale. Možda su iz potaje maštali o vlasti u smislu naređivanja i gospodarenja? Očekivali su da u Božjem pore-

ku dobiju takav položaj sa kojeg će moći da zapovedaju ne samo zlim duhovima nego i svojim sugrađanima. Njihova druga nevolja je bila ograničenost na svoj narod, a to se prosto zove nacionalizam. Isus ih je učio o carstvu Božjem, a oni su se raspitivali za carstvo Izraelovo. On ih je učio o prevladavanju granica, a oni su dopustili da ih granice prevladaju. Niko od njih nije tražio da se odreknu jevrejstva, odnosno sopstvenog naroda, međutim nacionalizam je počeo da ih sputava.

Zar to nemamo i danas? Vi govorite o hrišćanstvu, a ljudi vas pitaju za pravoslavlje ili katoličanstvo.

Treće što učenicima nije davalo mira bilo je vreme. Mislili su da to carstvo treba da dođe odmah. Dosadila im je rimska vlast. Valjalo se osloboditi oku-

patora. U narednom stihu vidimo kako Isus nastoji da obuzda njihovo nestrpljenje. Vremena i rokovi su nesumnjivo značajni, ali sa stanovišta večnosti vreme je nepostojeća kategorija. Pored toga, čovek ne može da odlučuje kada će šta biti. To je u Božjoj nadležnosti, a opet, neki koji sebe nazivaju Hristovima, prosto boluju od istraživanja rokova i vremena.

Nemojte gubiti vreme i energiju oko toga - kaže Isus. Carstvo Božje je u potpunoj vlasti Boga. On određuje događaje i učesnike tih događaja kao i trajanje jednih i drugih. Boga ne možete pogurati, ali ne možete ga ni usporiti.

Ipak o nečemu treba voditi računi. Osmi stih glasi: „Nego ćete primiti silu kada Duh Sveti siđe na vas, i bićete moji svedoci kako u Jerusalimu tako i po

---

svoj Judeji, i Samariji, i sve do kraja zemlje.“

Šta je glavna svrha sile Duha Svetog? Očigledno je da je to širenje dobre vesti o Spasitelju i spasenju. Isus je došao na zemlju, razvlastio đavola, pobedio smrt i doneo spasenje ljudskom rodu. To je vest koja mora dopreti svuda gde je dopro i greh. Božje obećanje dolazi i ne docni. Ne treba računati kada će doći nego ga prosto primiti.

Iskreno rečeno, obećanje je već ispunjeno. Duh Sveti je izliven. Isus je tada govorio u budućem vremenu zato što je nedostajala još samo jedna sitnica. Duh Sveti će doći kada Isus ode Ocu. Isus je potom otišao Ocu. U devetom stihu čitamo kako njegovi učenici stoje i gledaju dok se Hristos podiže sa zemlje. On ne podleže zakonima zemljine teže. U susretu sa Stvoriteljem, tvorevina ne može

da nameće svoja pravila. Kako ga smrt nije mogla zadržati pod zemljom, tako ga ni gravitacija nije mogla zadržati na zemlji. On sa lakoćom menja visinu. Apostoli gledaju i čude se. Međutim, čuda se i dalje nastavlja. Pojavljuju se dva anđela, slično kao i kod vaskrsenja. Oni stoje kao ljudi, stoje pored ljudi, ponašaju se kao ljudi, a ipak nisu ljudi. Oni su Božji vesnici.

U jedanaestom stihu vidimo da je vest anđela nastavak Hristovog obećanja. Gospod je rekao da će doći, a anđeli potvrđuju tu vest dodajući i detalj da će se vratiti kako je i otišao – natprirodno i vidljivo. Ljudi će ga videti, mada mnogi neće verovati svojim očima. Ko zna šta će pri tome misliti, i da li će uopšte misliti? Da li će imati vremena da misle?

Ivan Božer, Temerin

ISTRAJNOST

SLATKO OLAKŠANJE

U raznim aspektima života moguće je naići na tačke odustajanja – u obrazovanju, u emocijama, na psihološkom planu, u odnosima. Skoro u svemu što radimo moguće je doći u situaciju da jedino mislimo na „slatko olakšanje“. U vreme naših baka i deka, odustajanje se smatralo nečasnim činom, ali danas je to nešto uobičajeno.

Možda izdržljivost nije tema za dobru dramu, ali moja krv proključa kada TV veliča odustajanje. Pogledajte tipičnu scenu iz filmova:

Na poslu je sve pod tenzijom. Zaposleni se ne slaže sa šefom.

Nervi vibriraju u skladu sa napetom muzikom u pozadini. Kamera snima zaposlenog u krupnom planu i prikazuje nabrekle vene na njegovom vratu. Nakon trenutka tišine, čuje se njegov glas koji kaže: „Dajem otkaz!“ Muzika je sve jača dok izlazi iz firme, zalupivši vrata za sobom. I u pauzi za reklame, dok slušaju hvale za poznato pivo, gledaoci uzdišu i kažu: „To je upravo ono što ja želim da priredim svom šefu jednog dana. Želim da odustanem u velikom stilu, pred publikom i sa muzikom i bubnjevima.“

Pogledajte jedan drugi prizor:

Muž i žena se ne slažu. Tenzija raste. Na vrhuncu svađe žena iznenada udara žestok šamar svom suprugu, okreće se i izlazi iz kuće bučno zalupivši vrata za sobom, baš kao i onaj zaposleni. I polovina supruga pred TV ekranima pomisli: „To je ono što želim da uradim.”

Gledajući ovo mi ne mislimo o tome kako je onaj čovek sada nezaposlen, žena razvedena od svog muža, a njihovo dete više ne živi sa ocem. Ono što se prikazuje je samo slatko olakšanje i brzi izlazak iz teške situacije. Međutim, Božja istina ruši ta naša pogrešna vrednovanja. Bog govori o drugačijem sistemu vrednosti.

„Blago čoveku koji pretrpi iskušenje.” (Jakov 1:12, Bako-tić)

„Ko istraje do kraja, taj će biti spasen.” (Matej 24:13, Čarnić)

Svetla i muzika ne bi trebalo da naglašavaju one koji odustaju već one koji, kada pomisle da ne mogu da naprave više ni jedan korak, stegnu zube i kažu: „Uz Božju pomoć nastaviću dalje.” To je momenat u kome sa neba zasja svetlost i prolome se anđeoski horovi. Tada obični ljudi kao vi i ja postanu posebni

u Božjim očima. Možda u takvom trenutku ne osećate mnogo vetra u leđa. Vi svakako ne čujete anđele kako pevaju i ne vidite bljeskove nebeske svetlosti. Ali ako živite sa Bogom, čujete Svetog Duha kako vam šapuće reči: „Blagosloveni su oni koji se oslone na Božju snagu, koji izdrže iskušenja i prebrode poriv da odustanu – oni će primiti venac života.”

Ako ste upravo sada došli do tačke odustajanja, dobro izračunajte cenu pre nego što predate borbu. Odustajanje nije ništa čim se možete dičiti, ne razvija vaš karakter, Bog ga ne blagosilja. Zbog odustajanja u većini slučajeva ćete žaliti celog života.

Međutim, kada stignete do tačke odustajanja i kada se oslonite na Božju pomoć i probijete se kroz to, izgrađujete izdržljivost u svom karakteru.

Možda ste na poslu došli do tačke odustajanja. Želeli ste brzi napredak, unapređenje i satisfakciju, ali niste to dobili. Da li zaista verujete da ćete to naći na nekom drugom mestu? Jedan moj kolega rekao mi je prošle sedmice: „Mislim da sam pedesetak puta poželeo da na-

---

pustim svoj posao. Srećan sam što, uz Božju pomoć, nisam to učinio jer sada doživljam veće blagoslove, veću ispunjenost i više uzbuđenja nego što sam sanjao da je moguće. Drago mi je što sam izdržao.”

Možda ste spremni da odustanete od vašeg braka. Sramota me je da priznam, ali još na početku braka razmišljao sam o toj opciji – iako moja supruga Lin nije bila kriva za to. Na sreću, Bog je milostiv. Neki ljudi su nas ohrabрили da radimo na našim problemima. Sada je naš brak dobar i bila su vredna onolika usklađivanja, rezovi, lomljenja i oblikovanja koja je Bog činio. Ponekad pogledam Lin i kažem: „O, Bože, bio bih lud čovek da sam odustao od našeg braka!”

Možda ste u iskušenju da odustanete od svog duhovnog rasta. Možda ste odlazili u crkvu nekoliko sedmica, meseci ili čak godina, i još uvek vam nije jasno ko je Isus Hristos. Još uvek se pitate zašto, dok se molite, imate osećaj da pričate sami sa sobom. Još uvek se pitate zašto u odnosu na Boga ne osećate ono što ostali tvrde da osećaju. Božja reč kaže da „Bog postoji i nagrađuje one koji ga

traže” (Jevrejima 11:6, Bakotić).

„Tražićete me, i naći ćete me kad me potražite svim srcem svojim. I daću vam se da me nađete, govori Gospod” (Jeremija 29:13-14). Ova obećanja se odnose i na vas.

Možda ste živeli s Bogom mnogo godina i umorili se od borbe i od nastojanja da mu predajete svoj život; možda ste umorni od odgovornosti i patnje koje sa sobom nosi dužnost vođe. Kako privlačno izgleda pomisao na mogućnost da „uključite automatskog pilota” i postanete posmatrač umesto vođe ili sluge. Međutim, da li zaista želite da izgubite uticaj koji imate na tuđe živote, i prilike koje imate da služite Bogu na slavu?

Možda ste toliko daleko otišli da čak pomišljate i da prekratite svoj život. Samoubistvo nije način za rešavanje problema. Bog je veći od bilo kog problema sa kojim se susrećete. Rešenje je da pronađete vrata koja vam On otvara i da kroz njih prođete.

Šta god da je vaša tačka odustavanja, izazivam vas da isprobate Božju istinitost i odanost, i da kažete: „Bože, rešio sam da

nastavim, verujući da ćeš me osposobiti da prođem kroz krizu i da dođem do kraja puta.”

Cigla ili papir?

Izdržljivost je vrlina koju ceni. Pomogla mi je bezbroj puta kada sam osećao kao da sam priteran uza zid, da sam u iskušenju da odustanem od svoje službe i potražim neki drugi posao. Zato što mi izdržljivost tako puno znači, zadajem samom sebi i teže projekte koji mi pomažu da se kalim.

Kada se rekreiram na atletskoj stazi, uvek zadam sebi broj krugova koji treba da pretrčim. Kada dostignem svoj cilj, obično sam premoren, sve me boli i poželim da tu stanem. Tada odlučim da idem malo dalje i

kažem sebi: „Idem još jedan krug. Ova tačka odustajanja nije od cigle; ona je od papira i ja ću proći kroz to.”

Kada sam na plaži volim da surfujem. Otiskujem se na otvoreno more sve dok me ruke i noge ne zaboje, nekada sve dok se ne srušim od iscrpljenosti. Tada sebi dam zadatak da se okrenem i odem na još jednu vožnju. Želim sebi da dokažem da su tačke odustajanja od papira, a ne od cigle.

Kad učestvujem u bogoslužjenjima, ponekad kažem sebi: „To je to! Moj um je preopterećen i ne mogu da podnesem više ni jednu novu misao.” Tada izađem iz crkve, prošetam oko nje i odlučim: „Još jednom ću da sednem i razmislim, i ova tačka odusta-

janja će biti kao da je od papira.”

Svaki put kada se probijete kroz tačku odustajanja, dokazujete sebi da ona nije tako moćna kao što izgleda. Uz Božju pomoć pobeđivaćete mnogo češće. Svaki put kada pobedite postajete duhovno izdržljiviji. Uskoro, čak i ako vam se prepreči visoka planina, imaćete izdržljivost s kojom ćete je savladati.

Tačke odustajanja su bolne – Isus to zna bolje od nas. On je istrajao na putu do krsta. Svaki put kada bi ga vojnici počupali za bradu, ili ga neko ošamario ili šibao po leđima, kao da je sve u njemu vikalo: „Odustani!” Kada su ekseri proboli njegove ruke, kada su mu se ljudi koji su bili prisutni ismevali i kada nije mogao više da oseti Očevu pri-

sutnost, njegova duša je vapila: „Odustani!”

Međutim, snaga odozgo zajedno sa njegovom odlukom pomogla je Isusu Hristu da se probije kroz tačke odustajanja i umre smrću koja donosi spasenje ljudima.

Drago mi je da sledimo Spasi- telja „koji mesto određene sebi radosti pretrpe krst” (Jevr. 12:2). Drago mi je da ta izdržljivost, iako nikad neće doći kao iznenadna nagrada na lutriji, može da se razvija. I drago mi je da nam Sveti Duh svaki put kada stignemo do tačke odustajanja govori: „Prođi kroz to – daću ti snagu. Ta prepreka je kao od papira, a ne od cigala.”

Bill Hybels

**Budi vjeran do smrti,
i daću ti vijenac života.**

OTKRIVENJE 2:10

POSLOVICE

Ne idi utabanim putem. Umjesto toga kreni tamo gdje puta nema i ostavi trag.

Grubost je pokušaj slabog čovjeka da bude jak.

Ne postoje ružne osobe, postoje samo one koje se tebi ne sviđaju.

Ljudi sa enciklopedijskim znanjem obično su nesrećni.

Ne postoje pametni i glupi, postoje samo oni koji ili idu, ili ne idu naprijed.

Prepuštajući sitnice slučaju, prepuštamo život slučaju, jer u sitnicama leži život.

Što čovjek više osjeća potrebu da pametuje drugima, to bi više trebalo da čuti.

Ljepota se ni sa čim ne može uporediti. To je savršenstvo samo za sebe.

Niko ne zna manje o ženama od onih koji misle da ih razumiju.

Oni koji se boje Boga, nisu dorasli svojoj vjeri.

Razlika između glupih i pametnih je samo u tome što glupi ne znaju da su glupi, a pametni znaju da nisu pametni.

---

7 STVARI ZA KOJE TREBA DA SE MOLIMO U VEZI NAŠE DJECE

Prije nekoliko godina moj dobar prijatelj podijelio je sa mnom sedam biblijskih tekstova po kojima su on i njegova žena molili za svoje dvije kćeri od trenutka kada su bile djeca. Djevojke su sada narasle. Lijepo je vidjeti kako je Bog odgovorio na određene molitve vjerom ispunjenih roditelja u životima ovih mladih, pobožnih žena.

Molitve nisu magične same po sebi. Nije presudno samo reći prave stvari po kojima će naša djeca biti blagoslovljena uspjehom. Neki roditelji usrdno mole i njihova djeca su postali nadareni vođe, naučnici, muzičari ili sportaši. Drugi usrdno mole, a njihova djeca su razvila invalidnost, bolesti ili lutaju kroz pustinju izgubljeni bez Bo-

ga, ili se bore više od drugih društveno i akademski. Istina je kako Bog odgovara na molitve roditelja za određene svrhe.

Biblija daje zanimljiv primjer gdje je Isus rekao slijepcu: „Šta hoćeš da ti učinim?” (Marko 10,51), u kojem vidimo kako želi da budemo specifični u našim zahtjevima.

Autor *John Bloom* donosi 7 specifičnih stvari za koje se trebamo moliti kada su u pitanju naša djeca:

1. Da ih Isus pozove te da ih ništa ne omete u njihovom dolasku Njemu.

„Tada mu neki donesu dječicu da na njih stavi ruke i da se pomoli. Kako ih učenici počnu riječima zaustavljati, Isus im re-

---

če: 'Pustite dječicu i nemojte im priječiti da dođu k meni, jer takvima pripada kraljevstvo nebesko.' I ode odande pošto na njih stavi ruke." (Matej 19,13-15)

2. Da s vjerom odgovore na Isusov poziv.

„Ne odustaje Gospod od izvršenja obećanja, kako to neki misle, nego vas strpljivo podnosi jer neće da se iko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju." (2. Petrova 3,9)

3. Da iskuse posvećenje kroz transformirajuće djelo Duha Svetoga, te da imaju neprestanu želju da ispune najveće zapovijesti.

„On mu odgovori: 'Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom! To je najveća i prva zapovijed. Druga je to jednaka: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!' O tim dvjema zapovijestima visi sav Zakon i Proroci." (Matej 22,37-39)

4. Da ne stupe nezrelo u intimne odnose, posebno u brak.

„Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom. Šta ima pravednost s bezakonjem? Šta

li je zajedničko svjetlu i tmini?" (2. Korinćanima 6,14)

5. Da njihove misli budu čiste.

„Uostalom, braćo, sve što je čestito, što je dično, što je pravedno, što je nevino, što je ljubazno, što je na dobru glasu, i sve što je kreposno i hvale vrijedno, to neka bude sadržaj vaših misli!" (Filipljanima 4,8)

6. Da im srca budu pokrenuta na velikodušno davanje za Božje djelo.

„I tako Izraelci – svi ljudi i sve žene koje je srce poticalo da pridonesu bilo što poslu koji je Gospod po Mojsiju naredio da se izvrši – donesoše to kao dragovoljan prinos u čast Gospodu." (2. Mojsijeva 35,29)

7. Da KRENU kada bude vrijeme!

„Tada im se približi Isus te im reče: 'Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska. Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učinite ih da vrše sve što vam zapovijedio! Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.'" (Matej 28,18-20)

Izvor: Samo Pismo

UREDİ SVOJU KUĆU

2. CAREVIMA 20:1

Ako bi ti prijatelj prišao i rekao: „Uredi svoju kuću!“, šta bi pomislio? Možda bi tvoj odgovor bio: „U pravu si. Krov mi prokišnjava. Moram to srediti.“ Ili možda: „Da, u pravu si. Moram omalterisati i urediti fasadu.“ Ima i onih koji bi rekli: „Kuća mi je sređena, ništa joj ne nedostaje.“ Ali što je s onom kućom, u kojoj stanuje tvoje srce, tvoja duša? Je li ona uređena?

Starozavjetni kralj Ezekija je bio vjeran Bogu; obnovio je vjerski život u Judeji. Branio je zemlju od stranih osvajača stavljajući svoje pouzdanje u Boga i prijanjajući uz njegove puteve. Biblijski tekst ga označava kao kralja, koji je činio „što je pravo u očima Gospodnjim“ (2. Car. 18:3). Ali jed-

noga dana, Ezekija se teško razbolio. Ovaj Bogu vjerni kralj je bio podložan bolestima, kao i svi smrtnici. Dok je bolovao, k njemu je došao prorok Isaija. Prorok mu je ranije donosio ohrabrujuće vijesti. Kada je neprijateljski osvajač, asirski kralj Sanherib, opkolio Jerusalem, sa snažnom i brojnom vojskom, Božji je prorok Isaija hrabrio kralja Ezekiju te mu ulijevao pouzdanje u srećan ishod. No, ovaj je put prorokova poruka bila drukčija. Ona je glasila: „Ovako veli Gospod: Uredi kuću svoju, jer ćeš umrijeti; nećeš ozdraviti“ (2. Car. 20:1). Svakom je čovjeku teško da se suoči sa smrću, pa je tako bilo i sa pobožnim kraljom Ezekijom. On je bio zatečen tom viješću. Ezekija, koji se ranije

---

suočavao sa snažnim neprijateljskim vojskama, pobjao se smrti. „Uredi svoju kuću”, značilo je otprilike: „Približio ti se kraj. Stoga napravi oporuku u vezi nasljedstva, te uredi sve što je potrebno, kako bi u tvom domu i tvome kraljevstvu sve bilo u najboljem redu, nakon tvoje smrti. Pripremi se za smrt.”

Ezekija je bio u srednjim godinama, daleko od staračke dobi za umiranje. Vijest o smrtonosnoj bolesti i neminovnoj smrti prilično ga je uzdrmala. Biblija, u dvadesetome poglavlju Druge knjige o carevima, donosi Ezekijinu reakciju na vijest o smrti. Ezekija se, vjerojatno da bi sakrio svoj strah pred prisutnima, ili u očajanju, okrenuo zidu i pomolio Bogu: „Ah, Gospode! Sjeti se milostivo da sam pred tobom hodio vjerno i poštena srca”, molio je Ezekija, „i da sam činio što je dobro u tvojim očima” (2. Car. 20:3). Koliko je suočenje sa smrću došlo nenadano te koliko ga je teško pogodilo, govori i činjenica da je veliki kralj i Božji čovjek zaplakao. Biblija navodi da je briznuo je u gorak plač. Nije prošlo mnogo vremena a prorok Isaija se

vratio kralju s dobrom viješću: „Uslišao sam tvoju molitvu”, bile su Božje riječi Ezekiji preko proroka, „vidio sam tvoje suze. Izliječiću te”, govorio je Isaija Božju odluku, „za tri dana uzići ćeš u Dom Gospodnji” (2. Car. 20:5). Bog je intervenisao i zbio se preokret. Čovjek, bolestan na smrt, doživio je Božje obećanje da će ozdraviti. Bog je darovao još petnaest godina života Ezekiji. Kasnije je Ezekija ispjevao pjesmu radosti zbog čudesnog preokreta. Kralj je, kako je to zapisano u knjizi proroka Isaije, pjevao o teškom stanju duše, kada je čuo vijest o smrti. „Govorio sam: Neću više vidjeti Gospoda na zemlji živih”, opisivao je svoje očajno stanje nakon primanja vijesti o smrti, „neću više vidjeti nikoga od stanovnika ovoga svijeta” (Is. 38:11).

Ali nakon Božjeg obećanja ozdravljenja, kralj je s pouzdanjem izgovarao: „Gospode, za tebe će živjeti srce moje i živjeće moj duh. Ti ćeš me izliječiti i vratiti mi život, bolest će mi se pretvorit u zdravlje” (Is. 38:16).

Moja je molitva da ti Ezekijino suočavanje sa smrću bude poticaj da preispitaš svoj život i odnos Bogom. Isaijine riječi

---

„uredi svoju kuću”, uvijek iznova prihvatam kao Božje upozorenje.

„Uredi svoju kuću” za mene znači: preispitaj svoj život, svoje unutrašnje biće. Postoje li nesređene stvari prema bližnjemu? Jesi li sredio u potpunosti svoj odnos s Bogom? Ako postoje nesređene stvari – dovedi ih u red, ispravi što je neispravno u tvom odnosu prema Bogu i bližnjima. Uredi svoje srce, svoju ‘duhovnu kuću’, kako apostol Petar (1. Pet. 2:5) naziva Božju građevinu, sazdanu od vjernika.

Imao sam dragog prijatelja, koji je iznenada otkrio da boluje od raka. Jednako kao i Ezekija, bio je u srednjim godinama. Opaka je bolest iznenadila sve - kako njega tako i njegove najbliže. Bilo je to kao da je primio poruku poput one Isaijine: „Uredi svoju kuću.”

Bolest je urušavala njegovo tijelo munjevito brzom, ali je ipak imao vremena i htijenja urediti kuću svog unutrašnjeg bića. Pomirio se s bratom, sa kojim godinama nije razgovarao. Molio se Bogu svakodnevno. Polako je smirom prihvatao teške okolnosti u kojima se našao. Vjerujem da je u Božjoj

vječnoj kući, jer je otišao iz ovog svijeta sređenih odnosa s Bogom i ljudima.

Odlaskom mog dragog prijatelja, Božje upozorenje, „uredi svoju kuću” nije nestalo s ovoga svijeta. Ono je i dalje snažan poticaj za svakog pojedinca. Mi smo svakodnevno zaokupljeni uređenjem naše vanjske kuće, a ne one unutrašnje, u kojoj prebiva naša duša. Ne čekaj na iznenadni udarac života, na onako dramatičnu opomenu, kakvu je doživio Ezekija. Već danas se preispitaj o svom odnosu s Bogom i bližnjima. Uredi svoju kuću, jer sutra već može biti kasno. Neki je propovjednik često govorio prisutnima otprilike ovako: „Kad zatvoriš oči na ovome svijetu, hoćeš li se probuditi obasjan vječnim Hristovim svjetlom ili ćeš biti u strašnoj tami?”

U Evanđelju po Luki je slično upozorenje. U dvanaestome poglavlju, Isus je pričao o čovjeku koji se oslanjao na vanjsko obličje kuće. „Bijaše neki bogataš” – govori Isus okupljenome mnoštvu – „čije polje obilno urodi.” Zatim nastavlja o bogatašu: „I počeo razmišljati u sebi: Šta da

učinim? Nemam više u šta skupljati ljetine. Ovako ću – reče – učiniti: razvaliću svoje žitnice te sagraditi veće, pa ću u njih skupiti svu svoju pšenicu i svoja dobra. Tada ću reći svojoj duši: „Dušo, imaš mnoga dobra u zalihi za brojne godine, počivaj, jedi, pij, uživaj!“ Ludače – reče mu Bog – još noćas zatražiće ti se natrag duša. Kome će pripasti ono što si skupio?“ (Luka 12:16-20).

Ovaj je čovjek razmišljao samo o kući izvana: sagraditi što veće spremište za bogati urod. Koristiti bogatsvo samo za uživanje. Nije rekao: „Hvala ti Bože za dobar urod. Moći ću ga podijeliti s onima u potrebi.“ Ne! Čovjek je mislio samo na sebe, kako će jesti, piti i uživati. Njegov je odnos s Bogom i bližnjima bio potpuno mrtav.

Uređivao je kuću izvana, ali ne i iznutra.

Stoga nemojmo biti poput ovog bogataša. Nemojmo doživjeti bogatašev kraj s porukom: „Još noćas zatražiće ti se duša.“ Preispitujmo svakodnevno svoj život, postupamo li poput čovjeka u Isusovoj priči, ili nastojimo urediti svoje odnose sa Bogom i ljudima. Bog nas upozorava: „Uredi svoju kuću.“ Ezekiji je Bog darovao još petnaest godina života da to učini. Mojem je prijatelju, kojeg je zahvatila smrtonosna bolest, darovao dvije godine. Koliko će još darovati meni i tebi? To samo On zna. Stoga te potičem da uzmeš Bibliju u ruke, kao da držiš ogledalo, tako da kroz Božje svjetlo preispitaš svoj život. Je li tvoje pouzdanje u Bogu, ili u zemaljska dobra? Je li

---

tvoje srce u miru pred Bogom ili je puno krivice? Postoje li osobe sa kojima se trebaš izmiriti i urediti svoje odnose? Uredi svoju unutrašnju kuću. Hrist te ljubi i pokazuje ti put. Kada je tvoj odnos sa Bogom i sa ljudima iz tvoga okruženja u redu, tada je sve u redu. Navešću riječi nepoznatog pjesnika: „Nek' smrtne strahote dođu kad im drago - tebi, Božjem djetetu - ne mogu nautiti, jer su one samo prelaz

iz zatvora u palatu; iz mora nevolja, u luku odmora; iz mnoštva neprijatelja u nebrojena društva iskrenih i vjernih prijatelja; iz srama, očaja i muke u neizmjerljivo veliku i vječnu slavu.“

Dragi prijatelju, uredi kuću svoga srca, da ti Bog može darovati vječni dom u Obećanoj zemlji.

Vlado Pšenko, Vukovar

**Sve mogu
u Isusu Hristu
koji mi moć daje.**

FILIPLJANIMA 4:13

HELEN KELER

„Slijepa sam, ali vidim; gluva sam, ali čujem.”

Helen Adams Keller je poznata američka književnica i aktivistkinja, rođena 27. juna 1880. godine u Tuskumbiji, u saveznoj državi Alabami, na jugoistoku SAD-a. Rođena je kao zdravo dijete, ali je u dobi od godinu i po dana oboljela od upale moždane ovojnice. Jedva je preživjela, a posljedica bolesti bio je trajni gubitak vida i sluha.

Helen je bila natprosječno inteligentno dijete i roditelji su je poslali u školu za slijepe - Perkinsov institut. Tamo je Helen upoznala Anu Mensfield Salivan, ženu koja je u djetinjstvu

takođe imala problema sa vidom i koja je pohađala istu školu za slijepe. Helen je u školu došla kao razdražljiva i neobuzdana djevojčica sklona ispadi-ma bijesa. Ana i Helen uskoro su pronašle 'zajedički jezik'. Komunicirale su uz pomoć ruku (prstiju) i rudimentarnog riječ-nika temeljnog na Brajevom pismu, uz još neke specifične Anine metode.

Izrazito strpljiva učiteljica je uspjela doprijeti do Helen koja je postala veoma vrijedna učenica i rezultati nisu izostajali. Helen je marljivo radila i učila, i pomicala granice.

Kao 14-godišnjakinja Helen se sa Anom Salivan preselila u Njujork gdje je krenula u specijalnu školu za gluvu djecu i dalje je nastavila sa radom i učenjem. Nakon toga, vratila se u Masačusets i potom krenula u školu za djevojke Kembridž. Njeno je školovanje platio Mark Tven, čovjek koji se divio njenoj inteligenciji, upornosti i borbi.

„Posrćem, padam, ustajem. Teškom mukom nastavljam dalje, ali idem naprijed. Sve sam željnija i sve više i više se penjem. Nazirem sve širi horizont. Svaka je borba – pobjeda.”

Ovo su riječi kojima je Helen opisala svoj život za vrijeme studiranja na koledžu Redklif na kojem je od 1900. do 1904. godine studirala historiju i englesku književnost. U to vrijeme nastala su i njena prva djela.

Helen je prva gluva osoba koja je uspjela diplomirati i to sa najvišim ocjenama. Nakon toga je odbranila i doktorat iz filozofije. Angažovala se kao socijalna radnica, neumorno se borila protiv nejednakosti, za građanska prava, za prava osoba sa invaliditetom, za mir, za prava žena. Predano je radila za američku organizaciju za slijepe,

putovala po svijetu vatreno zagovarajući svoja uvjerenja. Dobitnica je brojnih priznanja i počasnih titula i što je najvažnije nadahnula je hiljade osoba sa invaliditetom da pomiču granice i žive život punim plućima uprkos svojim ograničenjima.

Zapravo, Helen i nije živjela kao da ima ograničenja. Školovala se, diplomirala i doktorirala, naučila govoriti uprkos svom hendikepu. Uz engleski je govorila francuski i njemački, napisala je sedam knjiga, aktivno sudjelovala u borbi protiv nejednakosti, u borbi za mir, putovala, držala predavanja, pisala...

Njena autobiografska knjiga „Istorija mog života“, postala je svjetski bestseler.

Umrkla je 1. juna 1968. u 88. godini života.

Neke od njenih najpoznatijih izjava:

„Karakter se ne može razviti kroz lakoću i mir. Jedino kroz iskušenja i patnju se duša može ojačati, vizija pojasniti, ambicija inspirisati i uspjeh postići. Moji prijatelji su ispisali priču mog života. Na bezbroj načina preokrenuli su moje mane u sjajne prednosti i omogućili mi da koračam smireno i sretno pod sjenkom mog nedostatka.“

„Ono najbolje i najljepše ne može se vidjeti, pa čak ni dotaknuti. To se mora osjetiti srcem.“

„Plakala sam što nisam imala cipele, dok nisam vidjela čovjeka koji nije imao nogu.“

„Sreću nam ne donosi ono što vidimo i dodirujemo, ni ono što drugi rade za nas, nego ono što mislimo da možemo osjetiti i učiniti za drugoga, a onda za sebe same.“

„Samoća i žaljenje su naši najgori neprijatelji i ako im se predamo, nikada nećemo učiniti nešto mudro na ovom svijetu.“

**Sve mogu
u Isusu Hristu
koji mi moć daje.**

FILIPLJANIMA 4:13

UŽITAK

U Reči Božjoj nalazimo da smo spašeni kroz Hristovo delo, a utvrđeni smo kroz Reč Božju i uživamo u izbavljenju. To je naša radost i naša nada, koju nam pruža Sveti Duh. On prebiva u svakom koji je izbavljen. Ipak, ne smemo zaboraviti da svaki vernik nosi u sebi i zlu narav „telo” sa kojom se rodio, i koja se očitovala dok je još sedeo na majčinom krilu kao bespomoćno dete. Duh Sveti se u životu vernika suprotstavlja telesnim željama. Njega žalosti svaka zla pomisao, reč i delo. Ako hrišćanin živi „dostojno Gospoda”, tada će Sveti Duh u njemu radati blagoslovljene rodove poput: „Ljubavi, radosti, mira, trpljenja, dobrote, milosti i vere” (Gal.

5:22). Ako hodi po telesnom i svetskom načinu života, tada žalosti Hrista, i rodovi nedostaju u većoj ili manjoj meri.

Tako će delo Hristovo i naše izbavljenje biti usko povezano, i to će se odražavati na naše kretanje i unutrašnje zadovoljstvo. Bogu hvala, da Hristovo delo ne može propasti. Ono ostaje za uvek, a tako i naše izbavljenje. Druga je stvar sa našim vladanjem. Mi možemo klonuti duhom, to jest, ne živeti dostojno našeg položaja i poziva. Tada će se sigurno početi gubiti i naša radost. Moja duhovna radost će se poklapati sa mojim duhovnim karakterom i životnim putem nakon mog obraćenja. Tako čitamo o istinskim

---

hrišćanima u Delima apostolskim 9:31: „... i hodahu u strahu Gospodnjem, i umnožavahu se utehom Svetoga Duha”. A u Delima 13:52 stoji zapisano: „A učenici punjahu se radosti i Duha Svetoga.”

Mi prema tome vidimo, da naša sigurnost ovisi o Hristovom delu koje je učinio za nas. Naše uverenje počiva na Reči Božjoj, a naš užitak je, ako ne žalostimo Duha Svetoga u nama. Nikada ne smemo zamisliti našu sigurnost i uverenje sa našim užitkom. Ako kao deca Božja učinimo nešto što žalosti Duha Svetoga, onda je naša praktična zajednica sa Ocem i Sinom prekinuta, i to sve dotle, dok se sami ne osudimo i ne priznamo naše grehe. Tek tada ćemo opet uživati u radosnoj zajednici. Primer o neposlušnom sinu već nam je dobro poznat, pa ću ga samo spomenuti. Takvo dete nije radosno i ne može praktično uživati u ljubavi i zajedništvu s Ocem, sve dok ne prizna svoj nestašluk i ne pokaje se zbog svojih zlih postupaka. No to mu ne oduzima njegov status sina. On zavisi o njegovom rođenju, a ne o njegovom ponašanju. Kada je David teško sagrešio sa

ženom Urije i došao do spoznaje svoje grešnosti, on se nije molio: „Vrati mi tvoje spasenje”, već: „Vrati mi radost spasenja svojega” (Psalam 51:12).

Tako je sa svakim vernikom. Ako je sagriješio, onda se poremetilo prijateljstvo i on se ne može radovati sve dok se potištenog i pokornog srca ne vrati Ocu, i prizna mu svoje grehe. Tada prima sigurnost da su mu gresi oprošteni, pošto Reč Božja govori jasno i uverljivo: „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde” (1. Jovanova 1:9). Ni jedno dete Božje ne bi smelo zaboraviti, da ne postoji ništa čvršće od posinaštva sa Bogom i Ocem, ali i ništa nežnije od spona zajedništva! Nikakva sila zemlje ili pakla nije u stanju prekinuti tu vezu, ali nečista misao i isprazne reči mogu poremetiti zajedništvo.

Ako smo se nedostojno ponašali i izgubili užitak zajedništva sa našim Bogom Ocem i njegovim Sinom Isusom Hristom, onda trebamo zastati i iskrenom ozbiljnošću upraviti naše srce na pravi put! Ako smo pronašli uzrok koji nam je oduzeo našu radost i mir, onda to iznesimo

---

na videlo! Priznajmo naše grehe pred našim Ocem i osudimo sami sebe bez okolišanja. Osudimo našu nebudnost i ravnodušnost našeg srca. To je omogućilo da nas zli prevari i ošteti. Nemojte zamišljati da gresi vernika nisu tako zli kao gresi nevernika. Božje misli o grijehu su uvek iste. On ne želi ćutati nad gresima vernih, pa tako i nad gresima onih koji potcjenjuju Njegovog voljenog Sina. Ipak, postoji ogromna razlika u pogledu na njihovo stanje. Gresi vernika su unapred bili poznati Bogu, i oni leže na Janjetu kojeg je On unapred odabrao. On je zbog toga visio na krstu na Golgoti. Tamo je jednom zauvek bilo rešeno sudsko pitanje u vezi greha. Osuda je pala na čisto i bezgrešno žrtveno janje: „Koji grehe naše sam iznese na telu svojem u drvo” (1. Petrova 2:24). Oni koji odbace Hrista, moraće nasuprot tome, sami snositi posledice svojih greha. Njih očekuju večne muke u jezzeru ognjenom - paklu. Ako spašena osoba pogreši, onda se ne postavlja pitanje suda, ali se postavlja pitanje zajedništva, i to tako dugo, sve dok ne prestane žalostiti Duha Svetoga. Ako takav hrišćanin i pored

opomena njegove savjesti i glasa Svetoga Duha koji ga kori u nutrini bića, nastavi ići zlim putem, tada će ga stići Očeva kazna. On će biti osuđen prema Božjoj namisli o Njegovoj zemaljskoj upravi, kao što je napisao apostol Korinćanima: „A kad nas sudi Gospod, odgaja nas, da ne budemo sa svetom osuđeni” (1. Kor. 11:32).

Ipak, želim još jednom naglasiti da zbog neposlušnosti jednog vernika i pored ozbiljnih Božjih opomena, tu se ne radi o pitanju njegovog spasenja. Ako moje srce zbog moje neopreznosti i neposlušnosti postane tužno i potišteno, to ne menja delo Hristovo ili Reč Božju. Ono što se promenilo je delovanje Svetoga Duha. Umesto da moje srce napuni divnim Hristovim bogatstvima spoznaje i užitka Njegovog savršenstva i lepote, srce ostaje tužno i mora se baviti mojim gresima i nevernošću, kako bi me dovelo do spoznaje mog jadnog stanja. Umesto da uživam u Očevom dragocenom zajedništvu, On me mora kažnjavati ako nastavim živeti grešnim životom, ali će me opominjati. Oh, kakvog li neprocenjivog gubitka! Neka bi nas Gospod učinio budnijima u

---

pogledu nas samih, kako ne bismo žalostili Svetoga Duha, kroz kojega smo zapečaćeni na dan izbavljenja! (Efescima 4:30).

Neka je slava Gospodu, jer je On nepromenljiv u svojoj milosti i dobroti! „Isus Hrist juče i danas isti je - i uvek” (Jev. 13:8). Njegovo delo se neće nikada izmeniti. „Doznah da što god tvori Bog ono traje do veka, ne može mu se ništa dodati niti se od toga može što oduzeti” (Prop. 3:14). Ni Njegova Reč se neće nikada izmeniti. „Jer je svako telo kao trava, i svaka slava čovečja kao cvet travni: osuši se trava, i cvet njezin otpadne, ali Reč Gospodnja ostaje do veka” (1. Petrova 1:24-25). O, kakav li nam mir pruža ta činjenica, iako smo svesni naših slabosti! Objekat moga puzdanja, podloga mojeg spasenja i temelj moje večne sigurnosti i uverenja su nepromenjivi i nepokolebljivi kao što je i sam Bog.

Da li nas ova spoznaja može ostaviti ravnodušnima u pogle-

du divnog pomilovanja i večnog spasenja? Nikako! Ko je zauzeo takav stav, kod njega se jasno očituje tužno stanje srca. Neki zloupotrebljavaju milost Božju i slobodu koju nam je On pružio. Oni žive telesnim životom.

Neka bi nam Gospod u svojoj milosti dao snage da hodimo dostojno poziva, kojim nas je pozvao! Neka bi On u naša srca ulio zdrav strah pred grehom i pred telesnošću, te u nama probudio pravo strahopoštovanje pred Bogom! Nikada ne smemo zaboraviti da je On naš Otac. On je svetlo i On će suditi bez obzira na osobu, svakoga po njegovim delima!

„Kažemo li da imamo zajedništvo s Njim, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istine. Ako u svetlosti hodimo, kao što je On u svetlosti, imamo zajedništvo jedni s drugima i krv Isusa Sina njegova, čisti nas od svakoga grehe” (1. Jovanova 1:6-7).

G. Cutting

PRAVA PROROČKA SLUŽBA

Da bismo mogli prepoznati lažno moramo prvo upoznati pravo. Nedavni dokumentarac na jednoj velikoj televizijskoj mreži dobar je primjer za to. Novinarskom timu je dojavljeno da određene draguljarnice prodaju umjetno drago kamenje kao pravo. Te se draguljarnice nalaze na tržištu godinama tako da su mnogobrojni muškarci i žene tokom godina kupovali dragulje za koje su mislili da su pravi. Ne samo da su ih kupovali za sebe, nego su ih poklanjali drugima.

Niko nije dovodio u pitanje autentičnost dragog kamena dok određeni pojedinci izvježbanog oka nisu prepoznali ka-

ko se radi o umjetnom kamenju. Novinari su otišli u draguljarnice noseći skrivene kamere pa su nakon nekoliko sedmica istraživanja razotkrili prevaru.

Kako je moguće da su ti draguljari prevarili tolike ljude? Odgovor je vrlo jednostavan. Krivotvorina je nevjerovatno nalikovala originalu. Razlika se nije mogla uočiti, osim ako niste imali dobro izvježbano oko. Gledao sam stručnjaka koji je na licu mjesta učio novinarku kako prepoznati krivotvorinu.

Prvo, odredio je kriterije autentičnosti. Pokazao joj je kako pod jakim povećalom izgleda pravi kamen. Onda joj je objasnio šta da gleda kad želi pre-

---

poznati krivotvorinu. Bez takve je pouke i bez pravog znanja i sama mogla lako biti prevarena.

Ova se načela isto tako mogu primijeniti na razlikovanje istinskog od lažnog proroštva. Što smo spremniji prepoznati istinsko, to smo manje ranjivi na lažno. Ako nikad nisam vidio pravi safir ili smaragd, mogu lako biti prevaren.

Možete mi dati zeleni kamen i reći mi da je to safir. Budući da ne znam kako je safir zapravo plavi kamen, nema razloga da vam ne vjerujem. Štaviše, možete donijeti knjigu u kojoj su prikazani zeleni safiri i produ-
biti ovu zabludu.

Uskoro, ja ću biti potpuno neosjetljiv za istinu. To je način na koji kultovi zavode ljude. Međutim, znam li da su safiri plavi, odmah ću odbaciti svaku drugu boju. Svaka će krivotvorina morati barem nalikovati na safir. Još uvijek mogu biti žrtva prijevare pokvarenog draguljara zbog dobre imitacije, kao što su bili mnogi koji su kupovali u draguljarnicama iz onog dokumentarca. No šta ako sam izvježban? Tada me neće prevariti čak ni vrhunske krivotvorine.

Rečeno nam je: „Svako je Pismo od Boga nadahnuto i ko-

risno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti“ (2. Timoteju 3:16). U Božjoj riječi nalazimo nužnu obuku i smjernice. Što smo vještiji u Pismu, to sve očitijom i jasnijom postaje crta razdvajanja između istinskog i lažnog, pravog i krivog. Božja je riječ je naša zaštita od zablude.

Vrlo se često, čak previše, ponašamo poput kupaca u draguljarnici, koji troše svoj novac na imitacije. Posjedujemo tek površno znanje o izvornome. Nedostaje nam mudrosti da odvojimo dragocjeno od nevrijednog.

Neizvježbano oko može lako zamijeniti imitaciju za original. Lažno proroštvo vrlo često izgleda kao istinsko noseći naljepnicu „Ovako govori Gospod“, iza koje slijedi saosjećanje sa našim prošlim bolima i objava „blagoslova“ koji dolaze. To je lijepak na koji se uhvatimo.

Definicija riječi *prorok*

Prvo spominjanje riječi *prorok* u Pismu odnosi se na Avrama, a nalazi se u Postanku 20:7. Bog je upozorio Avimeleha: „Sada vrati čovjeku ženu njegovu, prorok je on.“ Kada mislimo na Avrama, prorok nije prvo što nam o njemu padne na pamet. Ne mislimo o njemu kao o proroku jer ga nigdje ne vidimo da proriče budućnost, ali ipak ga Bog naziva prorokom. Ovdje se odmah razotkrivaju nerazumijevanje i ograničenja koja imamo u vezi s prorocima. Dopustimo, stoga, Pismu da nam da pravu definiciju proroka.

Kada je riječ o Avramu, jevrejska riječ za *proroka* je *nabi*. Ovo je riječ koja se u Starom zavjetu najčešće koristi za proroka, i to na više od tri stotine mjesta. Kad autor uvodi novi pojam, on ga obično objasni – ako ne odmah, onda nedugo nakon toga. U ovom slučaju, jasna definicija proroka nije dana prvi put kada ju je Bog – autor Pisma – upotrijebio. Više o njezinu značenju učimo u slijedećim javljanjima.

Drugo pojavljivanje riječi *nabi* u Pismu daje opšti pregled značenja riječi. U Izlasku 7:1, čitamo:

„Mojsiju je Jahve odgovorio: Vidi! Faraonu ću te nametnuti kao božanstvo; tvoj brat Aron biće tvoj prorok.“

Ovaj događaj se desio odmah nakon što je Mojsije rekao kako nije dobar u govoru pa ne može stupiti pred faraona kao Božji glasnogovornik (Izlazak 4:10-16). Premda to Bogu nije bilo drago, On je ipak odredio Arona (Mojsijevog starijeg brata) za Mojsijevog glasnogovornika. Objasnio je: „On će biti tvoj glasnogovornik za narod. Tako, on će tebi biti mjesto usta, a ti ćeš njemu biti mjesto Boga“ (Izlazak 4:16).

Iz ova dva stiha možemo izvući opštu definiciju proroka. Mojsije je imao poruku, a Aron je imao glas. Bog je rekao da će Aron biti prorok ili glasnogovornik Mojsijev. Definicija proroka se nalazi u njegovoj funkciji: *Prorok je netko ko govori u ime nekoga drugog, ili neko ko posuđuje svoj glas nekome drugom*. Zamisao proroka kao predskazivača budućnosti je pogrešna.

Osnovna definicija riječi *nabi* ponovo se potvrđuje u svojem prvom pojavljivanju u vezi sa Isusom. Bog je obećao Mojsiju da će On svom narodu podići

---

„proroka između njihove braće, kao što si ti. Staviću svoje riječi u njegova usta, da im kaže sve što mu zapovjedim“ (Ponovljeni zakon 18:18). Ovdje se, naravno, govori o Isusu.

U Poslanici Jevrejima 1:1-2 ponavlja se uloga *proroka*: „Bog koji je nekada u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima po *prorocima*, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu.“

Ponovo je naglasak na biti predstavnik ili glasnogovornik,

a ne na predskazivanju budućih događaja. Sam Isus to potvrđuje: „Jer ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac, koji me poslao, zapovjedio šta da kažem i šta da navijestim“ (Jovan 12:49). Najjasnija definicija proroka jest „onaj ko govori u ime drugoga.“

To može uključivati i navješćivanje budućnosti, ali je to ipak jako daleko od onoga što pravi prorok jest.

John Bevere

SVEDOČANSTVO

Zovem se Toni, i želeo bih sa vama da podelim svoje svedočanstvo. Od kako znam za sebe, išao sam u crkvu, prvo je to bila nedeljna škola, pa sam išao na omladinske sastanke i sve je to bilo super dok nisam završio srednju školu.

Nakon toga sam počeo da radim stvari koje do tada nisam ni pomišljao da radim, polako ali sigurno sam našao sebi društvo izvan crkve, išli smo u razne diskoteke, počeo sam da pijem i nisam bio tada baš najbolje društvo. Od tada je to postalo moja svakodnevica. Sa crkvom sam prekinuo svaki

kontakt. Znao sam vrlo dobro da je Bog tu i da me i dalje voli, ali me to više nije nimalo zanimalo, tako da sam odlučio da ću kada budem dosta stariji tek tada da predam svoj život Bogu.

Sve je bilo u redu dok nije stigao 1. januar 2009. godine. Posle burne novogodišnje noći u poslepodnevnim satima otišli smo na zamrznuto jezero i palo nam je na pamet da se kličemo. Led je bio tvrd pa smo po njemu skakali i iz sve snage se trudili da ga slomimo, ali nismo uspeli. Kada smo odlučili da idemo kući, prešli smo preko jednog tankog dela leda i odjed-

---

nom su moje noge poletele u vazduh, a ja sam pao na glavu. Sve se to odigralo u trenutku. Oči su mi bile otvorene, ali ja ništa nisam video. Nisam mogao da dišem, a moja leva ruka i noga su se nekontrolisano pomerale u grčevima. Pokušavao sam ih svom snagom ispraviti ali bezuspešno. Nakon toga sam pao u nesvest.

Ambulantnim kolima su me odvezli u bolnicu. Ne sećam se uopšte detalja i pojedinosti. Nisam znao šta su ljudi u bolnici sve radili za mene, oko mene; nisam znao koji je dan, a još više sam bio iznenađen kada sam saznao da je dan pre toga bila novogodišnja proslava. Skroz sam bio izgubio sećanje.

U bolnici su mi snimili glavu i prosto su ostali zapanjeni pred činjenicom da je glava skroz u redu i da nije bilo ni jedne pukotine na mojoj lobanji. Led po kojom smo skakali, a čija debljina je iznosila 10 cm nije se pod nama slomio, ali se slomio kada sam ja pao na glavu. Posle nekoliko dana od kako su me vratili kući iz bolnice i moje sećanje se vratilo.

Ni do današnjeg dana ne sećam šta se dešavalo od kako

sam pao na glavu pa sve do jednog kratkog sećanja na to da sam se našao u ambulantnim kolima kojima su me odvezli u bolnicu.

To je bio momenat kada sam shvatio da nam Bog može uzeti život kada god hoće i da se sa time ne treba igrati, jer da On nije bio sa mnom taj dan ja bih završio u paklu. Posle tog događaja sam odlučio da ću predati svoj život Isusu i nedugo posle toga sam to i uradio. Hteo bih vam reći jednu stvar: ako vi to još niste uradili, uradite to odmah danas, jer već sutra može biti kasno.

Izvor: časopis LIFE
Priložili Darko i Dragana Brvenik

PISMO UPUĆENO STRAHU

Dragi strahu,

sada ti se obraćam sa dragi samo zbog našeg dugotrajnog odnosa a sigurno ne zbog toga jer si mi drag na bilo koji način. Staviše, imao si uništavajući uticaj na mene od početka do kraja. Govorio si mi laži i sprečio me da uradim neke stvari koje sam želela raditi i trebala sam ih uraditi. Bio si stvarno užasan saputnik. Jedan od onih sa kojima ne želim imati nikakvog dodira. Pišem ti ovo pismo kako bih te obavestila da se od ovog trenutka ja više ne bojim. Tako ću sigurno s vremena na vreme osećati tvoje prisustvo, više se neću spuštati na kolena na tvoju komandu. Imam prijatelja po imenu Isus a On mi je obećao kako me nikada neće napustiti, ni zbog čega već će biti sa mnom u svakom trenutku. On je stvarno

---

moćan prijatelj. Tako i ti imaš neku moć. On je mnogo više iznad tebe. Možeš krenuti protiv mene, ali Isus živi u meni i snaga koja je u meni je veća nego što si ti. Ako mi ne veruješ, vidi 1. Jovanova 4.4. Tako ne mogu sprečiti da mi dolaziš u posetu, želim te obavestiti, kako ćeš biti ignorisan. Sada sam dosta zauzeta druženjem sa mojim prijateljem Isusom i razvijam sa njim intiman odnos i ne želim ti više davati svog vremena. Što više vremena provodim sa Isusom, to sam hrabrija. On me uči nove načine življenja, jedan koji je vrlo uzbuđljiv, avanturistički, jedan koji je neustrašiv. Još želim da te obavestim, pošto imam toliko iskustva sa tobom i znam koliko samouništavajuće može biti kada te neko sluša, sada želim reći što većem brojem ljudi, kakav si ti lopov i lažov. Potrošila sam na tebe dosta godina, ali sada su obnovljene i donosim dobre plodove. Hvala ti što si me doveo do Isusa. Učinio si me toliko nesrećnom da sam uporno tražila način da postanem slobodna od tebe, a Isus me je pronašao i u potpunosti oslobodio. Ako ipak odlučiš da me posetiš nakon primanja ovog pisma, kako bi trošio moje vreme, unapred ti objavljujem da ćeš se susresti sa mojom verom u Boga, kao i to da sada imam odlučnost u sebi i da te se neću plašiti.

Joyce Meyer

Prevela Dragana Brvenik

TRANSFORMACIJA

BOŽIJI PROGRAM ZA CRKVVU

Da bi Bog mogao od nas da načini narod kakav želi da budemo, neophodno je da prođemo kroz proces transformacije. Kada nas je Bog otkupio, mi smo samo započeli putovanje prema onome ko treba da budemo, odnosno prema onome šta Bog želi da budemo. Ja se čudim da je Bog uopšte imao vere da pokrene projekat transformisanja ljudi poput mene!

Proces transformacije

Pogledajmo poziv koji je Isus uputio prvim učenicima jer je to dobar primer odvijanja procesa transformacije:

„A kada je išao kraj Galilejskog mora, vide dva brata, Simona zvanog Petra i Andreju, brata njegovog, kako bacaju mrežu u

more; jer behu ribari. I reče im: Hajdete za mnom i učiniću vas ribarima ljudskim. A oni odmah ostaviše mreže i pođoše za Njim.”

(Matej 4:18-20)

Ova jednostavna scena ne sadrži komplikovanu psihologiju, već suštinu onoga što treba da se dogodi. Postoje dve osnovne stvari koje Isus pominje:

„Hajdete za mnom, i učiniću vas ribarima ljudskim.”

Potpuno predanje

Isus na prvom mestu traži *potpunu* predanost. „Ostavi sve drugo i sledi mene. Neću ti otkriti kuda idemo, već moraš da me slediš u veri. Stavi svoj život u moje ruke i dozvoli da se pobri-

---

nem za sve što će uslediti.” Ovo je osnova. Bog ne može potpuno ispuniti svoju svrhu dok mu Njegov narod nije u potpunosti predan.

Nakon toga Isus nam govori: „Neću ti reći kuda idemo, ali ću ti kazati šta ću načiniti od tebe. Postaćeš ribar ljudi.” Za bilo kog pojedinca iz Božijeg otkupljenog naroda, nije važno šta smo sada, već ono šta Bog želi da napravi od nas.

Ako se prepustimo Gospodu, On garantuje da će od nas napraviti krajnji proizvod. Pre toga, mi moramo da se predamo i prepustimo Božijoj svrsi i onda On počinje da radi u nama kako bi od nas načinio ono što želi da budemo.

Isti ovaj princip je prisutan u Pavlovom naučavanju:

„Molim vas stoga, braćo, milosti Božije radi, da svoja telesa prinesete na živu, svetu, bogougodnu žrtvu, da to bude vaša umna služba Bogu. I ne upodobljavajte se ovom svetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma, da biste mogli da razabere te šta je volja Božija, šta je dobro i ugodno i savršeno.”

(Rimljanima 12:1-2; EČ)

U Mateju 4:18-20 smo mogli da vidimo da je prvi korak ka procesu Božije transformacije da mu se *potpuno predamo*. Pavle je ovu istinu izrazio sledećim rečima: „*Da svoja telesa prinesete na živu, svetu, bogougodnu žrtvu.*” On je imao na umu starozavetno žrtvovanje životinja, kao što su ovce i volovi, koji su bili ubijani i prinošeni na Božiji oltar. Jednom kada bi bili stavljeni na Božiji oltar, nisu više pripadali osobi koja ih je prinesla, već su pripadali Bogu. Pavle je u pomenutom stihu poručio hrišćanima da moramo prineti svoja tela Bogu na identičan način. Jednom kada položiš svoje telo na oltar, ono više ne pripada tebi, već u potpunosti pripada Bogu. Međutim, postoji jedna značajna razlika: tvoje telo neće biti ubijeno, već živo stavljeno na Božiji oltar! To je potpuno predanje.

Transformacija iznutra

Predanost Bogu nas vodi ka tome da razmišljamo na uzvišeni način. Kada su naši umovi *obnovljeni*, menjaju se naše vrednosti i naši prioriteti. Stvari dobijaju drugačije značenje. Bog tako nešto čini samo onima koji su Mu predani. Kada smo

---

promenjeni obnovom svoga uma, tada smo kadri da prepoznamo i prihvatimo Božiju volju. Samo tada možemo u potpunosti znati šta On zaista želi. On ima predivan plan za svakoga od nas pojedinačno i za celokupan Njegov narod, ali te planove otkriva samo onima koji su mu potpuno predani.

„A mi svi otkrivena lica odražavamo slavu Gospodnju i preobražavamo se u istu sliku iz slave u slavu - kako to čini Duh Gospodnji.”

(2. Korinćanima 3:18; EČ)

Setite se da je Božija Reč ogledalo koje nam pokazuje kakvi smo *iznutra*. Ogledalo je osnovni instrument u procesu transformacije. Primeti da je gornji stih napisan u množini. Ne odnosi se samo na pojedince, već na sve nas. Pokazuje nam šta Bog želi za sav narod koji mu veruje i pripada. Ako na Božiji narod ne gledamo kao na jednu celinu, izgubićemo se u sopstvenim potrebama, problemima i blagoslovima, te ćemo propustiti Božiji plan i svrhu, koji su mnogo veći i potpuniji. Postoji poslovice koja glasi: „Ne vidimo šumu od drveta.”

Transformisani iz slave u slavu

Kada razmišljamo o ogledalu Božije Reči, mi vidimo slavu koju će Bog ostvariti u *nama*. Ako u veri gledamo na tu slavu i ako se nastavimo ogledati u ogledalu Božije Reči, Božiji Duh će nas menjati u to što vidimo, ali samo ako u ogledalo gledamo *verom*. Ako se ne ogledamo u ogledalu, Duh Božiji ne može da deluje u nama. Nije u pitanju samo jedna promena, odnosno pojedinačna transformacija, već više njih: „*iz slave u slavu*”! Svaki put kada dođemo na određeni nivo, Bog nam pokazuje da postoji nešto još više i podstiče nas da nastavimo dalje.

Pomenuta transformacija zavisi od dve stvari. Prvo, zavisi od toga da li se u veri ogledamo u Božijoj Reči. Drugo, ona se zasniva na delovanju Duha Svetoga onda kada mi gledamo u to ogledalo. Svako od nas mora redovno da se ogleda u ogledalu Božije Reči kako bi proverio svoje duhovno stanje i svoj odnos sa Bogom. Redosled u procesu transformacije je sledeći: predanje, promena iznutra, a to dalje vodi ka otkrivanju Božije svrhe.

„Jer sadašnja naša laka nevolja ostvaruje nam prekomerno i neizmerno, večno izobilje slave, jer mi ne mislimo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer vidljive stvari su privremene, a nevidljive su večne.”

(2. Korinćanima 4:17-18; EČ)

Pavle je napisao da su naše nevolje deo procesa transformacije. Nevolje će nam biti od koristi i pomoći će ispunjenju Božije svrhe u nama, ukoliko nastavimo da se fokusiramo na nevidljive stvari umesto na vidljive okolnosti i situacije koje nas okružuju.

Apostol Pavle je napisao da su vidljive stvari prolazne a da su one nevidljive večne. Način na koji možemo da vidimo nevidljivu večnu stvarnost i Božiju

svrhu za nas jeste da verom gledamo u ogledalo Božije Reči. Kada to činimo, Sveti Duh nam otkriva sudbinu koju Bog ima za nas: kuda nas vodi i šta želi da postigne u nama i kroz nas. Ako nastavimo gledati u veri, ne skrećući svoj pogled, Sveti Duh će nastaviti da nas preoblikuje i menja u ono što smo već prigrlili svojom verom. Svaki put kada verom uvidimo nove istine, mi doživljavamo nove transformacije. Ovo je proces koji nas istinski vodi iz slave u slavu!

Gledanje u ogledalo Božije Reči je suštinski deo procesa transformacije.

Derek Prince

PRIONUTI UZ BOGA

***Duša je moja prionula za Tebe
i desnica me Tvoja drži.***
(Psalam 63:9)

Hrišćanska teologija uči doktrinu o milosti koja prethodi, što ukratko znači da je, pre nego što je čovek počeo da traži Boga, Bog prvo morao da potraži čoveka. Pre nego što čovek može i da pomisli ispravnu misao o Bogu, u njemu se već moralo dogoditi prosvetljenje.

Možda je nesavršeno, ali to je ipak stvarno delo koje je potajni razlog svih želja, traženja i molitvi koje će uslediti. Tražimo Boga zato, i jedino zato, što je on u nas stavio tu težnju koja nas nagoni

da ga tražimo. „Niko neće doći k meni” - rekao je naš Gospod - „ukoliko ga Otac moj, koji me je poslao, ne pozove”, a upravo je to ono privlačenje kojim nas Bog lišava svake težnje da sami sebi pripišemo čin dolaska k Njemu. Poticaj da tražimo Boga dolazi od Njega samoga. Proizvod tog poticaja je to što mi prionemo uz Boga. Sve vreme dok tražimo Boga, mi već jesmo u Njegovoj ruci: „Desnica me tvoja drži.”

Ne postoji protivrečnost u tom božanskom „držanju” i čovekovom „prijanjanju”. Sve je od Boga, kao što uči fon Hegel: „Bog je uvek pre svega.” U praksi, međutim (to jest, kada

---

se Božija ranije učinjena dela sretnu s ljudskim sadašnjim odazivom), čovek mora tražiti Boga.

Kod nas mora doći do pozitivnog odgovora ako želimo da se to tajno privlačenje od strane Boga dogodi u prepoznatljivom iskustvu s Njim. Ovo je u Psalmu 42:2-3 izraženo srdačnim tonom ličnog osećanja: *„Kao što košuta potoke traži, tako duša moja za tobom čezne, Bože! Duša je moja žedna Boga, Boga živoga. Kad ću stići i izići pred lice Božje?“* Ovo je ozbiljan poziv, a srce koje čezne razumeće ga.

Doktrina o opravdanju verom je biblijska doktrina. Ona predstavlja blaženo olakšanje od sterilnog legalizma i uzaludnih napora, ali u dnašnje vreme je upala u loše društvo i mnogi su je shvatili na takav način kao da ona sprečava ljude da upoznaju Boga. Celokupan događaj verskog obraćenja je učinjen mehaničkim i mlitavim. Sada se može verovati, a da to bude bez ikakvih sukoba s moralnom stranom života i bez sramote za akademski ego. Hrista možemo „primiti“ i bez toga da se u duši primaoca stvori posebna ljubav prema njemu.,

Čovek je „spašen“, ali nije ni gladan ni žedan Boga. Štaviše, on je naučen da bude zadovoljan te je podstaknut da bude zadovoljan sa malo toga.

Savremeni naučnik je među svim čudima Božijeg sveta izgubio samog Boga. Mi hrišćani smo u opasnosti da izgubimo Boga među svim čudima Njegove Reči. Gotovo da smo zaboravili da je Bog osoba i da ga moguće voleti, kao i svakog drugog. U svakoj osobi se nalazi sposobnost da poznaje druge osobe, ali nekoj osobi nije moguće da potpunije upozna drugu ako se s njom sretno samo jednom. Tek se nakon dugog i srdačnog prijateljstva mogu istražiti puni kapaciteti obeju osoba.

Svi međuljudski odnosi su odaziv jedne osobe prema drugoj, što kasnije postepeno izrasta iz najneobaveznijeg poznanstva u nešto što predstavlja najprisniji odnos za koji je ljudska duša sposobna. Religija, ukoliko je ona prava, u suštini je odaziv osoba koje su stvorene, prema osobi koja stvara, Bogu. *„A život je večni u tome da poznaju tebe, jedinoga istinitoga Boga, i onoga koga si ti poslao, Isusa Hrista“* (Jovan 17: 3).

Bog je osoba i u dubini svoje moćne prirode On misli, želi, uživa, oseća, voli, teži i pati kao i bilo koja druga osoba. Kada nam se objavio, držao se nama poznate ideje o tome šta je osoba. On sa nama komunicira kroz predele našeg uma, volje i osećanja. Stalna i neometana razmena ljubavi i misli između Boga i duše otkupljenog čoveka je srž novozavetne religije.

Svesni smo ovakve komunikacije između Boga i duše u svom ličnom iskustvu. Ona je lična: ne zadržava se ispod praga svesti da tamo funkcioniše bez znanja duše (kao što na primer, neki smatraju da kršćavanje dece deluje na takav način), nego dolazi u sferu svesnog, gde je čovek može doživeti baš kao što doživljava svaku činjenicu u svom iskustvu.

Vi i ja smo u malom (sa izuzetkom greha) ono što je Bog u velikom. Pošto smo stvoreni prema Njegovom obličju, u sebi imamo sposobnost da Ga poznajemo. Ono što nam nedostaje zbog naših greha jeste snaga. Onog momenta kada nas Duh oživi, naše kompletno biće oseća tu srodnost s Bogom i radošno Ga prepozna. To je nebesko rođenje, bez kojeg ne možemo

videti Božije carstvo. Ono, međutim, nije kraj nego početak, jer sada počinje slavna potraga, radosno istraživanje beskonačnih Božijih bogatstava. Tu je, dakle, početak, a niko još nije otkrio gde stajemo, jer strašnim i misterioznim dubinama Trojedinog Boga nema kraja.

Okeanu bez obale, ko te može oglasiti? Tvoja večnost je oko Tebe, božansko veličanstvo!

Naći Boga, a i dalje Ga tražiti je paradoks ljubavi. Sveti Bernard je izrekao ovaj sveti paradoks u vidu muzičkog katrena koji će odmah razumeti svaka verna duša:

Jedemo od Tebe, o sveti živi hlebe, želimo da se i dalje od tebe gostimo. Pijemo od tebe, fontano, i želimo da žeđ svojih duša od tebe utolimo.

Približite se svetim ljudima i ženama iz prošlosti i uskoro ćete osetiti toplinu njihove čežnje za Bogom. Oni su žalili za njim, molili se, vodili unutrašnje borbe i tražili Ga dan i noć, u vreme i u nevreme, a kada su Ga pronašli postalo im je još slađe zbog dugog traženja.

Mojsije je upotrebio činjenicu

što poznaje Boga kao argument da Ga upozna još bolje: „*Ako sam dakle našao milost pred očima Tvojim, pokaži mi put svoj. Učini da Te poznam i nađem opet milost pred očima Tvojim*” (Izl. 33:13). Zatim je zatražio nešto još smelije: „*Daj mi da vidim slavu Tvoju!*” (33:18). Bogu je bilo veoma drago zbog ovog iskazivanja gorljivosti, pa je sledećeg dana pozvao Mojsija na goru i tamo mu je u svečanoj pratnji pokazao svu svoju slavu.

Davidov život je bio pun duhovne želje, a njegovi psalmi odjekuju vapajem tragača i radosnim povikom nalazača. Pavle je priznao da je glavna pokretačka snaga njegovog života u stvari goruća težnja za Hristom. „*Želim da upoznam Hrista*” (Fil. 3:10); to je bila želja njegovog srca i tome je podredio sve. „*Štaviše, ja sve smatram gubitkom u poređenju s onim što sve prevazilazi: sa spoznanjem Hrista Isusa, moga Gospoda, radi koga sam sve izgubio. I sve smatram smećem da bih dobio Hrista*” (3:8).

Taj hvalospev je pun slatkog traženja Boga, Boga za koga pevač, čak i dok traži, zna da ga je već pronašao. „Njegov trag ću

videti i slediti ga” - pevali su naši očevi samo jednu generaciju pre nas, ali ta pesma se više ne čuje u zajednicama. Kako je tragično to što smo u ovim mračnim danima dopustili da naši učitelji tragaju umesto nas. Sve je osmišljeno tako da sve bude usredsređeno na početni čin „prihvatanja” Hrista (izraz koji se inače ne nalazi u Bibliji) i onda se od nas više ne očekuje da težimo za daljim otkrivanjem Boga.

Uхватili smo se u zamku lažne logike koja kaže da ako smo Ga pronašli, više ne moramo tražiti. Ovo nam se pruža kao poslednja reč pravoverja, a i uzima se zdravo za gotovo to da nijedan hrišćanin koji nije dobro upoznat s Biblijom nikad nije ni verovao drugačije. I tako, celo svedočanstvo na temu crkve koja slavi Boga, koja Ga traži i peva o Njemu, biva suptilno gurnuto na stranu.

Iskustvena teologija srca velike armije svetih koji su ugodni Bogu je odbačena u korist samoživog tumačenja Pisma, koje bi sigurno čudno zvučalo jednom Avgustinu, Raderfordu ili Brejnerdu.

Usred ove velike hladnoće postoje i oni, drago mi je što to mogu reći, koji se neće zadovoljiti plitkom logikom. Oni će priznati da argument ima snagu, a onda će sa suzama potražiti neko pusto mesto i otići da se mole: „O, Bože, pokaži mi svoju slavu!”

Oni žele da okuse, da svojim srcima dodirnu i svojim unutrašnjim očima vide kako je Bog divan. Namerno želim da podstaknem ovu srdačnu težnju za Bogom. Nedostatak toga nas je i doveo do sadašnjeg lošeg stanja. Ukočenost (i ukrućenost) našeg religioznog života je rezultat nedostatka svete želje. Udobnost je smrtni neprijatelj svakom duhovnom rastu. Mora da postoji snažna želja ili se Hrist neće manifestovati svome narodu. On čeka da Ga se zaželimo.

Šteta je to što On mnoge od nas toliko, toliko, toliko dugo čeka, ali uzalud.

Svako doba ima svoje karakteristike. Trenutno se nalazimo u dobu religijske kompleksnosti. Jednostavnost koja je u Hristu retko se može naći među nama. Umesto nje tu su programi, metode, organizacije i mali milion nervoznih aktivnosti koje oduzimaju vreme i pažnju, ali nikada ne mogu da zadovolje težnje srca.

Plitkost našeg unutrašnjeg iskustva, ispraznost našeg slavljenja i ta siromašna imitacija sveta koja obeležava sve naše promotivne metode - sve to svedoči da danas Boga poznamo nesavršeno, a Njegov mir gotovo nikako. Ako želimo da pronađemo Boga među svim tim religioznim ritualima, prvo

---

se moramo odlučiti da ćemo Ga potražiti, a onda nastaviti dalje putem jednostavnosti.

Sada, kao i uvek, Bog se otkriva „bebama“, a od mudrih i razboritih se sakriva u gustu tamu. Moramo pojednostaviti način na koji Mu pristupamo. Moramo se rešiti svega osim najvažnijeg (biće nam drago da otkrijemo šta je to). Moramo ukloniti svaki napor da impresioniramo nekoga i moramo pristupiti s naivnom slobodom deteta. Ako to učinimo, Bog će nam brzo odgovoriti.

Kada religija izgovori svoje poslednje reči, malo nam je toga potrebno osim samog Boga. Ta iskvarena navika da tražimo *Boga-plus-još-nešto* sprečava nas da otkrijemo Boga u potpunom otkrivenju. U tom *plus-još-nešto* leži naša velika nesreća. Ako izostavimo *plus-još-nešto* brzo ćemo naći Boga, a u Njemu ćemo naći ono za čime smo celog života potajno čeznuli.

Ne treba da se plašimo da će nam traženje Boga samo suziti život ili ograničiti naša srca koja rastu. Istina je upravo suprotna. Možemo i te kako priuštiti da nam Bog bude sve, da žrtvuujemo sve za Jednoga.

Autor izvrsnog starog engleskog klasičnog dela *Oblak neznanja* (*The Cloud of Unknowing*) uči nas kako to da uradimo: „Podigni svoje srce Bogu u krotkoj ljubavi i poželi samo Njega i ništa od Njegovih dobara. Uz ovo neka ti je gadno da pomisliš na bilo šta osim samog Boga. To je delo duše koje je Bogu najugodnije.”

On opet predlaže da u molitvi i dalje uklanjamo sa sebe sve, čak i našu teologiju. „Jer je dovoljna sama želja za Bogom bez ikakvog drugog razloga osim Njega samog.” A ipak, iza njegovog razmišljanja leži veliki temelj novozavetne istine, jer on kaže da pod „Njime” podrazumeva „Boga koji te je stvorio, i otkupio i koji te je milostivo pozvao na tvoj položaj.”

On je u potpunosti za jednostavnost: ako hoćemo religiju „koja se može izraziti u jednoj reči, da bi je se bolje držao, uzmi samo jednu kratku reč, jer je tako bolje nego dve, jer iako je kraće, bolje odgovara delu Duha; a ta reč je BOG ili LJUBAV”.

Kada je Bog podelio Hanan izraelskim plemenima, Levi nije dobio deo od teritorije. Bog mu

je jednostavno rekao: „Ja sam deo tvoj i baština tvoja” i tim rečima ga je učinio bogatijim od sve njegove braće, bogatijim od svih kraljeva koji su ikada živeli na ovom svetu. Postoji duhovni princip koji još uvek važi za svakog sveštenika Svevišnjeg Boga.

Čovek kojem je Bog blago ima sve u Jednome. Mnoga obična blaga su mu možda uskraćena ili je, ako mu je i dato da ih ima, njihova radost toliko kratka da ih on nikada neće smatrati neophodnima za svoju sreću. Ili, ako je primoran da ih gleda kako odlaze, jedno za drugim, gotovo da se neće ni osećati kao da je nešto izgubio, jer pošto poseduje izvor svih stvari, on ima u Jednome svo zadovoljstvo, svo uživanje, svu radost.

Šta god da je izgubio nije u stvari ništa izgubio jer sada sve

to ima u Jednome, i to jasno, potpuno i zauvek.

Bože, okusio sam Tvoju dobrotu, a ona me je zadovoljila i učinila me još žednijim. Bolno sam svestan svoje potrebe za daljnjom milošću. Stidim se svog nedostatka težnje.

Bože, Trojedini Bože, želim da želim Tebe; težnja mi je da budem ispunjen težnjom, žedan sam da budem još žedniji.

Pokaži mi svoju slavu, molim Te, da bih Te stvarno mogao poznavati. U milosti počni novo delo ljubavi u meni.

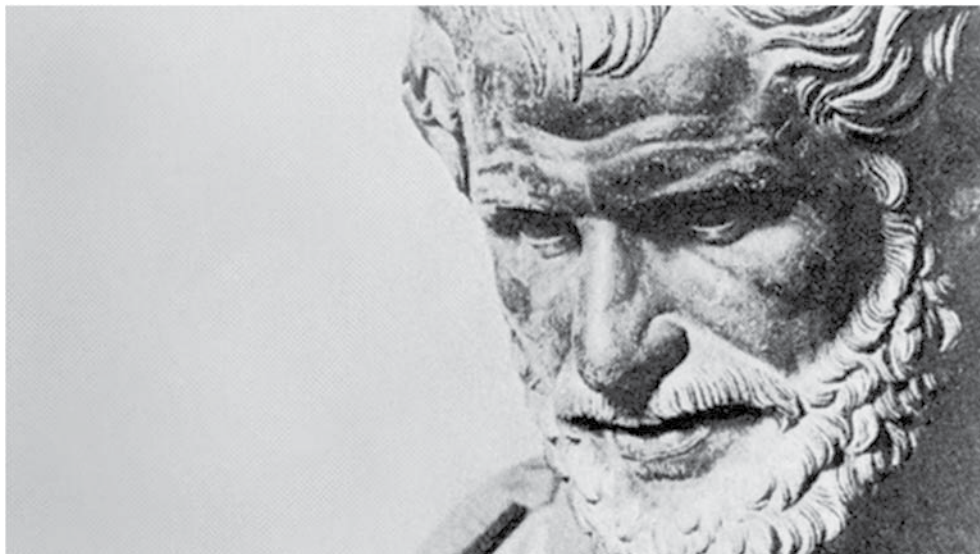
Reci mojoj duši: „Ustani, ljubavi moja, lepotice moja, i kreni.“ A onda mi daj milost da ustanem i da Te sledim dalje od ove maglovite nizije u kojoj sam tako dugo lutao. U Isusovo ime. Amin.

A.V. Tozer

HERAKLITOVİ CITATI

Veliki rezultati zahtijevaju velike ambicije.

Sunce je novo svakog novog dana.

Stalni i strpljivi trud je potreban da bi se razvio dobar karakter.

Čovjek je najbliži sam sebi kada dosegne ozbiljnost djeteta u igri.

Naša zavist uvijek traje duže od sreće onih kojima zavidimo.

Stalna je samo promjena.

Svinjama je draže blato od čiste vode.

Obijest treba gasiti više nego požar.

Mnogo znanja ne čini čoveka boljim.

BESNI NA BOGA

Šta da uradimo kada smo u kušnji da besnimo na Boga zbog svojih nevolja? Kako da savetujemo one koji gnevno škgргуću zubima put neba? Kako da pronađemo uzani put između stena otvorenog, grešnog besa i stoičkog poricanja?

Prvo, učvrstimo svoju veru u Božiju suverenost, silu, mudrost i dobrotu koji obiluju u Hristu. Razmišljajmo o svim navedenim biblijskim odeljcima. Molimo se, razgovarajmo s Bogom o onome čemu nas uči. Pored Božije Reči čitajmo primerenu duhovnu literaturu koja govori o našim stradanjima i pozdanju u Boga.

Drugo, oduprimo se bogohulnoj kušnji da optužujemo Boga za zlo, da ga psujemo ili proklinjemo njegov karakter ili name-re. Odbacimo lažnu terapiju koja nam se danas nudi - da je OK ako se istresemo na Boga!

Treće, budimo svesni svojih ograničenja u shvatanju božanskih nauma. Mi smo bića ograničenih moći i ograničenog uma koji ne može da pojmi Božije postupke i puteve. Ali, to i nije

naše. Nije naša odgovornost da „shvatimo Boga“, već da se pozdamo u njega, da mu verujemo i služimo mu. Oduprimo se kušnji da dokučimo njegove tajne puteve. Oberučke prihvatimo ono što nam je dao, što nam je otkrio (Pnz 29,29), ono što nam sveta Reč govori o njegovim namerama ljubavi. Priznajmo mu svoju nemoć da razumemo njegove postupke. Priznajmo mu koliko smo slabi, skloni zbunjivanju i sumnji u njegovu dobrotu. Divimo se iznova krstu koji je najveći dokaz koliko nas Hrist voli (Rim 5,8) i koliko razume naša stradanja (Rim 8,28-39).

Četvrto, učinimo sve da bolje upoznamo svog Gospoda. Pri tome mu pristupimo poniznih i krotkih misli i osećanja. Budimo otvoreni, „svoja srca pred njim otvarajmo“ (Ps 62,8). Reci-mo mu kako se osećamo, o čemu razmišljamo, šta nas muči, koje su nam radosti i tuge, boli i razočarenja. Učinimo to u strahopoštovanju. Ispovedimo mu svoj bes koji možda pritajeno čeka u nama. Ne iskaljujmo ga! Ispovedimo ga!

Peto, učeći kako da svoje sumnje i nedoumice uskladimo s dobrim Božijim razlozima, pazimo da mu uvek budemo poslušni. Uradimo ono što nam zapoveda čak i onda kada to odudara od naših želja. Evo kako je jedna žena koju je muž prevario i ostavio molila u svetlu svih ovih novostečenih saznanja, u svežini novih duhovnih pogleda: „Nebeski Oče, mrzim ono što mi je muž uradio. To me toliko boli. Bilo mi je strašno posebno zbog toga što nisam znala zašto si dopustio da mi se to dogodi. Znam da si iznad svega, da nadzireš sve, pa mi je teško da u svom ovom haosu vidim tvoju ruku. Bila sam u iskušenju da besnim na tebe. O, pomoz mi, Gospode! Duboko u sebi znam da si dobar, da me voliš i da me kroz nevolje činiš

sličnijom svom sinu, Isusu Hristu. Pomoz mi da se pouzdam u tebe i da ne sumnjam više! Pomoz mi da ti ugodim i u ovim okolnostima, ma kako me sve to bolelo!“

Kada smo u kušnji da bude-
mo besni na Boga, ne moramo da tumaramo od krajnosti do krajnosti, ne moramo da bogohulimo u gorčini ili da bezosećajno podnosimo sve. Bog nas sam uči kako da mu se žalimo, kako da mu izlijemo svoje srce i donesemo mu svoje boli, sumnje i pitanja. Ali, na pravi način – iskreno, mudro i ponizno. On brižno sluša vapaje patnje svoje dece! O, neka vam podari iznova svoju svetost, neka vam obnovi veru kako bi ponizno hodali s njim kroz život!

Robert D. Džons

Preveo i priložio Žarko Đorđević

HOĆEŠ LI ISPUNITI SVOJU ILI BOŽJU SVRHU?

LUKA 5.1-11

Obično kada zatražiš od nekoga da se predstavi, čuješ od njega čime se bavi, šta mu je primarno zanimanje. Čini se da većina nas veoma cijeni to što smo vozači, frizerke, doktori ili domaćice. Nikakvo čudo! Ukoliko smo u životu bili blagoslovljeni time da smo mogli sami izabrati posao kojem ćemo posvetiti veliki dio svog života, najčešće se ponosimo time što radimo. Možda ćeš pomisliti da u našem okruženju ljudi nisu zadovoljni svojim zanimanjima, ali i to nezadovoljstvo zbog često neodgovarajućih plata i odsustvo poštovanja okoline, govori koliko cijenimo svoje znanje, vještine i trud. Ja još nisam sreo

čovjeka koji misli da je adekvatno nagrađen i cijenjen za svoj rad.

Pitanje našeg zanimanja je veoma važno. Ne radi se samo o tome koliko vremena dnevno ulažemo obavljajući određene zadatke, nego i mnogo više od toga. Mnogi od nas u tom određenom radu pronalaze dobar dio emocionalnog ispunjenja u životu, osjećaj pripadnosti, sigurnosti i vrijednosti. Za veliki broj ljudi njihova karijera bi označavala samu svrhu njihovog postojanja, bila bi odgovor na jedno od najdubljih pitanja koje sebi možemo postaviti: „Zašto postojim na ovom svijetu?“

Veliki dio promjene u našem životu je promjena pogleda na to što svakodnevno radimo zarađujući za život ili ono o čemu sanjamo da ćemo jednog dana raditi. Susret sa Hristom bi trebalo da utiče značajno na to kako gledamo na svoje zanimanje. Namjerno govorim da je ono što ćemo svi promijeniti pogled na naš rad, jer samo rijetki među nama će zaista potpuno odbaciti ono čime su se do tada bavili i započeti neku sasvim drugačiju karijeru. Šta želim reći?

Veoma brzo nakon obraćenja sam počeo sanjati kako poučavam druge ljude o Bogu. Jasno sam vidio prostoriju u kojoj sjedi grupa mladih ljudi i sebe kako ih učim pomažući im da rastu u Gospodu. Naravno, bio sam tek dojenče u vjeri i u stvari sam ja bio taj koga je trebalo hraniti, ali sam nekako imao punu sigurnost da je to ono što želim raditi u životu. Moj pomenuti san o uspješnom novinarstvu je potpuno izgubio svoju draž. Ne mogu reći ni to da je pao na neko „drugo mjesto“, jednostavno je nestao, rasplinuo se. Moja jedina želja je bila da ostatak života služim Bogu u punovremenoj službi.

Ponovo, kao dojenče, mislio sam da svi nanovorodeni hrišćani, posebno mladi ljudi, reaguju na obraćenje na isti način, da sanjaju o tome kako će odbaciti svoje obrazovanje i karijere i posvetiti se u potpunosti svakodnevnom služanju u crkvi. Moram priznati da sam kao mladi pastor nekoliko godina živio u toj zabludi. Zbog toga sam, na žalost, mnogima prouzrokovao nepotrebne frustracije, ponekad i bijes i mržnju, a sebi mnogo razočarenja. Sve to zbog problema koji, u suštini, nisu ni postojali. Sažaljevao sam starije ljudi koji nisu u stanju da se „oslobode“ svojih obaveza. Za mlade je najčešće bivalo po onoj našoj (hrišćanskoj) staroj: „Bog te ljubi a ja imam predivan plan za tvoj život!“

Naime, poslije obraćenja nekog mladića ili djevojke, prva stvar koju bih radio je bila uključiti ih u što više aktivnosti, slao bi ih u biblijske škole, organizovao im brojne sastanke molitve, poučavanja, davao im zadatke i razne obaveze tako da bi što prije počeli punovremeno služiti u crkvi. Možda si i ti imao za pastora ovakvog ludaka koji ti je gurao volan u

---

ruke prije nego si znao razlikovati gas od kočnice!

Ipak, na vrijeme (nadam se) sam shvatio da sam griješio. Ne samo po pitanju punovremenih službi nego i cjelokupnog pogleda na ono što je „duhovno“ i „svjetovno“. Uvidio sam da za hrišćanina ne postoji „svjetovan“ posao, da je potpuno sporedno gdje ćeš provesti tih osam sati u danu, već sa kojim stavom ćeš proći tu trećinu svog dana.

Jedan biblijski učitelj je to objasnio interesantnom pričom o tome kako je neko negdje pitao jednog obučara, hrišćanina, čime se bavi i koji je njegov poziv.

Odgovorio je: „Moj poziv je spašavanje ljudi!“

„A popravlanje cipela?“

„To radim da bih platio svoje račune.“

Vjerujem da Gospod više cijeni obučara, taksistu, inženjera, ili domaćicu koji rade svoj posao tražeći u njemu priliku da ukažu na Božju slavu i dovedu ljude Gospodu, nego pastora ili misionara koji to ne čine.

Apostol Pavle u Filipljanima 3 piše o svim stvarima koje su nekada bile ponos njegovog života, o onome zbog čega se smatrao blagoslovljenim i posebnim, te u 8. stihu govori: „Štaviše, čak sve gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznaje Isusa Hrista, Gospoda mojeg, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Hrista steknem.“

Dakle, ono što se treba promijeniti kod svakog od nas je naš stav o onome šta jesmo i šta radimo. Svakako da se tako duboka promjena mora ogledati i u tome kako gledamo na svoje proritete, među kojima visoko mjesto zauzima i naš poziv. Možemo nastaviti popravljati aute, učiti djecu u školi ili vaditi ljudima zube, ali sada kao djeca Božja, koja u svemu što rade traže slavu svog

---

Nebeskog Oca. Tako ćemo biti „svjetlo ovom svijetu i so ovoj zemlji“ (Matej 5.13-16). Tada su moguća velika iznenađenja, čak i čuda, u onim redovnim aktivnostima koje obavljamo godinama. Naš posao postaje alat za promicanje Nebeskog Kraljevstva!

Nije li Petar iskusio upravo takvu, fantastičnu Božju intervenciju kada je odlučio povjerovati Isusu i izvesti čamac na jezero nakon cjelonoćnog i neuspješnog ribarenja? Daleko od toga da je još uvijek znao ko je taj koji mu je dao savjet da ponovo zabaci mrežu, ali očigledno da je imao dovoljno povjerenja da ga poslušša.

Neki biblijski učitelji sugerišu da je između njihovog prvog susreta i događaja koji ovdje razmatram, Petar kao dio grupe neimenovanih učenika slijedio Isusa neko vrijeme i svjedočio nekim njegovim čudima, kao na primjer pretvaranju vode u vino u Kani Galilejskoj (Jovan 2). U ovome ima logike, jer zašto bi, inače, iskusni ribar poslušao savjet mladog rabina, bivšeg tesara, koji vjerovatno nije imao mnogo iskustva sa ribarenjem.

Čudo se dogodilo i njegovi efekti su bili mnogostruki. Posao u koji se Isus umiješao je postao čudesno profitabilan i blagoslovio je mnoge ribarske porodice i doveo posmatrača do toga da postanu svjesni Božjeg prisus-tva. Ne možemo sa sigurnošću reći koliko duboko su ostali bili dotaknuti, ali Petar je doživio presvje-dočenje o Božjoj svetosti i sili, prepoznavši istovremeno koliko je slab i grešan čovjek.

Tu nije bio kraj iznenađenjima. Kada mu je Isus napunio ruke poslom, zatražio je od njega da ostavi sve i postane ribar ljudi!

Ranije sam rekao kako sam kao mladi pastor griješio jednostavno sileći neke ljude da napuste svoja zanimanja i uđu u punovremenu službu. No, istini za volju, zbog nekolicine sam i danas srećan čovjek, jer sam uspio prepoznati Božji poziv nad njihovim životom. Neki od nas će zaista biti pozvani da ostave sve svoje snove, planove, karijeru i krenu potpuno novim putem, onim koji je Gospod zacrtao za nas još i prije nego smo stvoreni, kako je objavio i proroku Jeremiji (Jeremija 1). Ne zato

---

što smo postali bolji, svetiji, vjerniji od drugih, već zato što mu se svidjelo tako učiniti. On je taj koji postavlja sluge u svojoj Crkvi (Efescima 4) i koji svakom vjerniku po svom Duhu daje natprirodne darove koji će nas ugraditi u njegovo Tijelo na pravo mjesto, sa specifičnim, ličnim sposobnostima, različitim od onih kod druge braće i sestara, ali u sprezi i harmoniji sa svima njima (1. Kor. 12).

Možda si i ti jedan od onih koji osjećaju Božji poziv za službu koja zahtjeva da se odrekneš mnogih stvari koje si smatrao bitnim u svom životu. Petar i Hrist te ovdje uče još dvjema važnim stvarima – Petar da se nikada ne možeš osjećati potpuno spreman za takvu promjenu, a Hrist da ne treba da se bojiš izazova i promjene.

Neki vjernici, posebno mladi ljudi u punoj fizičkoj i intelektualnoj snazi, osjećaju se sposobnim i adekvatnim za službu. Nadam se da ne spadaš u takve koji misle da su zaslužili povjerenje i odgovornost, jer se plašim da takvi ljudi još uvijek nisu dovoljno upoznali Gospoda a ni sebe same, barem ne na onaj način

kako ih On vidi. Želim sa tobom podijeliti svoje iskustvo.

Ja sam postao vođa male, sarajevske zajednice koja se rodila u ratnom okruženju, mimo svakog ljudskog plana i logike. Trebao joj je vođa i dogodilo se (nadam se Božjom voljom) da se ja nađem na tom mjestu. Najmanje dvije godine sam odbijao smatrati se pastorom, moleći braću iz Hrvatske da što prije pošalju nekog ozbiljnijeg, posvećenijeg, sposobnijeg, obrazovanijeg... Iskreno, bio sam svjestan da u meni postoji potencijal usađen od Gospoda za takvu službu, ali sam mislio da trebam raditi na sebi još mnogo vremena. Moja žena i ja smo sanjali o odlasku na ETF u Osijek gdje bih se spremio za budućnost. To se, na žalost, nikada nije dogodilo i konačno sam morao prihvatiti situaciju kakva jeste. Gospod će procijeniti sa koliko sam uspjeha uradio ono što je trebalo. Jedino On to može objektivno učiniti. Ono što sigurno znam je da ja sam sebi ne bih dao takvu odgovornost.

Kada pogledamo živote mnogih ljudi koji su bili neuporedivo više upotrebljavani od Gospoda, kod većine ćemo

naći jednak osjećaj nedoraslosti sudbini u koju ih je On pozivao. Pomenuo sam primjer Jeremije koji se branio svojom mladošću (Jeremija 1), Mojsije je odbijao poziv pravdajući se nevještim govorom (Izlazak 4), Gideon svojim skromnim porijeklom i niskim statusom (Sudije 6), David je samoga sebe nazivao „mrtvim psom“ i „buhom“ (1. Sam. 24). Ako smatraš da nisi dorastao onome u šta te Bog poziva potpuno si u pravu i nalaziš se na jedinom mogućem mjestu sa kojeg možeš krenuti u avanturu služenja. Isti Onaj koji ti je dao viziju puta daće ti i sve što je potrebno za putovanje. I tebi Hrist govori: „Ne boj se!“

Martin Luther je rekao: „Sluškinja koja čisti svoju kuhinju čini Božju volju jednako kao i monah koji se moli – ne zbog toga što ona možda pjeva hrišćansku himnu dok čisti već

zato što Bog voli čiste podove. Obučar hrišćanin izvršava svoju hrišćansku dužnost ne zbog toga što će na cipele staviti male krstove, nego praveći dobre cipele, jer Bog je zainteresovan za dobar ručni rad.“ Prema ovim riječima, svaki dobro obavljen posao ispunjava Božju volju. Da li se slažeš sa ovim?

Sa druge strane, negdje sam pročitao da će jednoga dana neko pobacati u smeće sve naše trofeje. Želi se reći da će i naša najveća ostvarenja jednom pasti u zaborav. Šta misliš o ovoj tvrdnji?

Pokušaj zapisati na papir sve u čemu si dobar, bilo da je u pitanju neka vještina, znanje, karakterna osobina... Kako bi ih mogao upotrijebiti na slavu Boga i blagoslov ljudima oko sebe?

Dragan Nedić, Sarajevo

KAKO VJERA DOLAZI?

Biblija naučava da je bez vjere nemoguće ugoditi Bogu (Jevrejima 11:6). Prema tome, od ključne je važnosti da Božiji narod nauči kako da očuva vjeru u svojoj svakodnevnici. Isto tako, imperativ je da oni, koji još nisu dio Hristovog tijela, imaju priliku da iskuse vjeru za spasenje.

Tekst: Rimljanima 10:13-17

Jer ko god prizove ime Gospodnje biće spasen. A kako će ga prizvati ako u Njega ne vjeruju? I kako će povjerovati u Njega o kome ništa nisu čuli? A kako će čuti bez propovjednika? I kako će propovijedati osim ako su poslani? Kao što je pisano: Kako su krasne stope onih koji propovijedaju jevanđelje mira, koji donose radosne vijesti dobra! Ali, neće svi biti poslušni jevanđelju. Jer Isaija kaže: Gospode, ko je povjerovao našem izvještaju? Dakle, vjera dolazi slušanjem, i to slušanjem riječi Božije.

I. Rimljanima 10:13: Ko god prizove ime Gospodnje biće spasen.

Prema Djelima apostolskim 4:10-12, spasenje uključuje oproštenje grijeha, ali i božansko iscjeljenje. Prema tome, spasenje podrazumijeva proces pristupanja Bogu vjerom, kako bi intervenisao u naše ime protiv svih naših neprijatelja, uključujući bolesti, demonske uticaje, siromaštvo itd.

II. Rimljanima 10:17 nas uči da vjera dolazi ličnim primanjem riječi od Gospoda.

To nije mehanička formula imenovanja i zahtijevanja nečega. U potpunosti je zasnovano na odnosu sa Bogom i slušanju Njegovog glasa na ličan način.

III. Djelove Svetog pisma, kao što je Marko 11:23-24, neki ljudi vade van konteksta.

Oni misle da je vjera samo sila, ili formula, koja se koristi kad

---

god i šta god da želiš, ako to jednostavno možeš imati kao sliku u svojoj glavi i stalno ga ispovijedati.

Zbog toga se dešavalo mnogo gluposti u Hristovo ime, što je bacalo sramotu na jevanđelje!

Na primjer, sjećam se kad sam ja upoznao Hrista, mnogo ljudi je bez prestanka tvrdilo ovo ili ono. Bilo je i slučajeva da roditelji svojoj djeci nisu dali potrebne lijekove, jer su samouvjereno vjerovali da su im djeca iscijeljena, rezultat čega je bila smrt djece.

IV. Rimljanima 10:17: S obzirom na to da je u pitanju lična riječ (poruka), osoba mora i lično da se poveže sa Bogom da bi primila vjeru za nešto.

Prema tome, tvoja želja treba da bude srodna Božijem srcu prije nego dobiješ stvarnu vjeru za nešto (Jovan 15:7; Psalam 37:4). Bog neće ispuniti tvoje želje ako ti ne voliš ono što On voli i ako ne uživaš u Njemu.

V. Živi životom koji stalno održava i čuva atmosferu vjere.

A. Vrijeme koje provodiš samo u slavljenju i traženju Boga omogućava tvom srcu da se

poveže sa Njim i da lično čuje riječ od Njega.

B. Uloži vrijeme u meditaciju (razmišljanje) nad Božijom riječju, da bi ti Sveto pismo postalo živo i da bi progovorilo tebi lično.

C. Stalno prisustvo na nedeljnim bogoslužjenjima i kućnim grupama omogućiće ti da čuješ proročki Božiji glas kroz pomažanog propovjednika ili učitelja.

VI. Oni koji ne poznaju Gospoda ne mogu i neće zazvati Gospoda za spasenje, ako ne čuju Hristovu riječ od nas.

Pročitaj Rimljanima 10:14.

VII. Riječ vjere djeluje za spasenje, za oprostjenje grijeha i fizičko iscjeljenje, kao i za oslobođenje od demonskih pritisaka.

Dozvolimo Gospodu da i danas očituje spasenje u našem okruženju. Ako Gospod govori tvome srcu i imaš vjeru u Hristov krst za oprostjenje grijeha i/ili fizičko iscjeljenje, za oslobođenje, iskorači naprijed i primi nagradu koja je zapravo tvoje nasljedstvo.

Joseph Mattera

Prevela Vesna Novaković, Podgorica

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

Antiöhija

**Ko mnogo govori – ili mnogo zna
ili mnogo laže.**
Rumunska poslovice

**Oni koji nikada ne mijenjaju mišljenje,
vole sebe više nego istinu.**
Joseph Joubert

**Lijepa riječi nisu uvijek istinite,
istinite riječi nisu uvijek lijepe.**
Lao Ce

I prijateljima treba reći istinu u lice.
Ivan Cankar